

AVE MARIA

NOVEMBER, 1933

“ AVE MARIA ”

je glasnik katoliškega življenja slovenskim izseljencem
v Ameriki in porok zvestobe katoliški Cerkvi.

AVE MARIA

published monthly by

*The Slovene
Franciscan Fathers,*

VERY REV. BERNARD
AMBROŽIČ, O.F.M.

Comm. provincial.

P. O. B. 608,

Lemont, Illinois

in the interest of the
Slovene Franciscan Com-
missariat of the Holy
Cross.

Subscription Price:

\$2.50 per annum

Naročnina:

\$2.50 letno.

Izven U. S. A. \$3.00

Manager—Upravnik:

REV. BENEDICT

HOGUE,

P. O. B. 608,

Lemont, Illinois

Editor—Urednik:

REV. ALEXANDER

URANKAR,

1852 W. 22nd Place,

Chicago, Illinois

Entered as second-class
matter August 20, 1925, at
the post office at Lemont,
Illinois, under the Act of
March 3, 1879. Acceptance
of mailing at the special
rate of postage provided
for in Section 1103, Act
of October 3, 1917, author-
ized on August 29, 1925.

VSAK NAROČNIK

našega lista je podpornik velike misli misijonstva Je-
zusovega. Zakaj? Dolarji, ki si jih namenil za na-
ročnino Ave Marije niso vrženi v kot. Kamenčki so
za zgradbo Kristusovega duhovništva. Zato je bila
Ave Marija ustanovljena, da bi v gmotnem oziru pod-
pirala dijake, kandidate za duhovniški stan. Tvoja
naročnina je seme, ki naj nekoč obrodi sad v vinogradu
Gospodovem. Koliko je dijakov, ki bi radi študirali,
pa nimajo gmotnih sredstev. Samostan v Lemontu je
bil zato ustanovljen, da bi bil tudi šola in vzgojevališče
idejalnim fantom, ki so si zaželeli službe altarja. Se-
daj razumeš. Ave Marija utira pot tem študentom.

OBENEM SI APOSTOL

katoliškega tiska. Vsak mora priznati, da Ave Marija
krepko nosi prapor Jezusovega imena. Ta namen
ima, da neti in podžiga in ohranja ogenj vere v srcih
katoliških Slovencev. Najlepši namen ima. Kdorkoli
je naročen na Ave Marijo, je tudi propagator verske
misli. Dolžnost vsakogar je, da Kristusa tudi uči, ne
samo priznava. Z besedo, z zgledom, v dejanju. Ave
Marija naj bo glasilo temu delu, glasnik apostolstva
Jezusovega.

NOVEMU NAROČNIKU

bom govoril nekako takole, ko ga bom skušal pridobiti
za naročbo. Naroči si ta list, že zato, ker je tako po-
ljuden. Ave Marija hoče biti v vseh svojih vrstah
priprosta spremljevalka priprostega ljudstva. Pove-
sti, članki vsi od kraja hočejo biti tebi v razvedrilo in
pouk. Rabiš razvedrila na vsak način. Sezi po Ave
Mariji, beri njene črtice. Rabiš pa tudi pouka, zlasti
v verskih zadevah. Sezi po Ave Mariji. Daje ti
nauka iz katekizma, liturgije, sv. pisma in drugo. Vem,
da se boš naročil. Kaj bi ugovarjal in se izgovarjal?

STAREMU NAROČNIKU

bom pihal na srce tako-le: Glej, da ostaneš dobrotnik
naš. Toliko let si bil v naši vrsti. Poznaš naše
skupne uspehe, poznaš naše skupne boje in skrbi.
Nikar ne odstopi sedaj. Pa četudi so morda časi zate
zelo težki. Stanoviten bodi in ostani z nami.
Naročniki so deležni duhovnih dobrot franč. komisari-
jata. — Za naročnike in dobrotnike es bere vsak mesec
sv. maša.

AVE MARIA

Novemberska šte. 1933—

Nabožni mesečnik.

—Jubilejni letnik XXV.

Vernih duš dan.

VNEMIRU, ki nam je bil dan smrtnikom že od začetka in ki spremlja vse rodove človeštva, moramo vsaj od časa do časa najti trenutke, ko se obrnemo z očmi od tal, od gmote, kvišku. Pogled gre kvišku in občuduje harmonijo nebesnega stvarstva, s pogledom pa gre kvišku tudi misel, ki občuduje bolj kot stvarstvo samo, neskončno Modrost in se ji skušajo približati, zakaj ona je to ustvarila. Človek, ki mu Bog ni dal

samo svoje podobe, temveč mu je vdihnil tudi del samega sebe, nesmrtno dušo, se mora vedno z mislijo obračati kvišku, da najde tolažbe za svoj nemir. Kdor misli in zaupa večnosti, ne obupa.

Vernih Duš dan je Cerkev postavila, da se z vzvišeno milostjo spominjamo ljudi, ki so že oddali Bogu, kar so mu bili dolžni najbolj, namreč dušo. Koliko jih je, ki so se pred časom veselili z nami, ko so z nami delili radost in žalostne trenutke, pa so ugasnili. Življenje vsakogar se je od ostalih življenj razlikovalo, zakaj Bog v svoji vsestranosti ni ustvaril niti dveh trenutkov enakih, kaj šele dvoje življenj. Pa tudi dvoje enakih smrti ni ustvaril. Različno so živeli, različno so umirali vsi, v različnih trenutkih. Vsakdo, naj bo še tako zapuščen in osamljen, vsakdo ima nekoga, ki ga na Vernih Duš dan spominja in za katerega se mu krči srce, ko pomisli, da ga ni več. Bogu dopadljiva je žalost, zakaj iskrena žalost je izraz notranje, iskrene ljubezni. Obupna žalost pa ni dovoljena nikomur, zakaj smrt je samo začasno slovo na skorajšnje svidenje. Svidenje pa nam je obljubljeno vsem v večnosti. Čemu torej obupavati?

Prava žalost je mehka, prosojna tenčica, ki se ovije okoli srca, je lep biser, ki ga iztisne srce iz sebe, je srčna kri, ki se mora izteči, da se srce zopet zaceli, čeprav spomin na rano vedno ostane. Nikomur ne sme srce počiti ob še tako žalostnih dogodkih, naj izgubi še tako dragega in ljubega človeka. Trpeti sme človek, ne sme pa radi trpljenja zasovražiti niti sočloveka, kaj šele Boga, ki je posebljena tolažba. Taka žalost je dopadljiva Bogu.

Ko se je Vernih Duš dan spominjamo svojih dragih, nam zopet zakrvavi srce, izkraveti ne sme. Zakaj, ko se spominjamo vse pokojnih na ta dan, vseh svojih dragih, človeška skupnost pa vseh, dan Vernih duš ni samo dan žalosti, ampak tudi dan tolažbe in zaupanja v Boga.

S tiho žalostjo in tiho molitvijo se spominjajmo ta dan pokojnih! Žalost naj nam bo izraz ljubezni, ki smo jo gojili do svojih dragih pokojnikov, molitev naj nam bo tolažba, da so ti sedaj

pri Bogu in naj nam bo upanje, da je smrt bila le začasno slovo ter da jih nismo izgubili za vedno, da se nekoč snidemo z vsemi, ki smo jih imeli in jih sedaj pogrešamo. Naj počivajo v miru!

“Smrt mi je dobiček”.

Rev. J. C. Smoley.

POMENLJIVE, važne besede, ki stoje na čelu sledečega premišljevanja. Apostol narodov, sv. Pavel piše v svojem listu Korinčanom: “Kristus mi je življenje, smrt pa dobiček.”

Posvetnjak bo smatral te besede za največjo budalost in se pomilovalno smehljal. Kaj? bo rekel, smrt naj bo dobiček? Ne, ravno nasprotno. Smrt je največja zguba, ki si jo moremo misliti. Smrt nam ugrabi vse, na čemur visi naše srce. Smrt nam vzame življenje, vzame vsako veselje, zapustiti moramo vse. Smrt nam ugrabi naše premoženje, ne bo pustila drugega kakor otrdelo truplo, ki bo kmalu razpadlo v prah in pepel. Ne, smrt za me ni nikak dobiček, je najbridkejša zguba.

Tako posvetnjak, ki spada k onim ljudem, ki po apostolovih besedah “nimajo nikakega upanja”. Tako govori oni, ki trdi, da je s smrtjo vsega konec. Tako govori brezverec, ki taji večnost, večno plačilo, ki zanika vsako kazen v večnosti.

Vprašajmo pa vernega kristjana, vprašajmo takega, ki živi po naukih cerkve, potem bomo slišali vse drugačno sodbo o smrti. On bo, če da lahko račun o svojem verskem življenju, pritrnil apostolu Pavlu: “Da, smrt je dobiček, je največji, najdragocenejši dobiček.” In če ga bote vprašali za dokaz za te njegove trditve, vam bo na kratko odgovoril z besedami apostolske vere: “Verujem v večno življenje. Amen.”

Da, trdna, radostna vera v plačilo v večnosti, na plačilo na onem svetu, vera v nebesa, ki so zagurana onim, ki žive z Kristusom, je bila, da je napisal sv. Pavel besede: “Kristus mi je življenje, smrt pa dobiček.”

Vem, da živi v vas, ki to berete, neomajljiva vera v vse resnice naše sv. vere. Vem, da živite “iz vere”, da rabim zopet besede sv. Pavla, hočem reči, da odgovarja vse vaše življenje naukom sv. vere. Ne dvomim tudi, da ste si že nabrali z mnogimi dobrimi deli obilo zaslug za večno življenje. Kljub temu ste pa morda le premalo mislili na apostolove besede: “Smrt je moj dobiček.” Te besede hočemo malo bolj premišljevat.

Ni davno, ko sem se peljal iz Trsta v Benetke. Bilo je nekoliko minut po polnoči, ko je odplula ladija iz pristanišča. Kmalu ni bilo več videti lučij v mestu Trstu. Oblačno, temno je bilo nebo, temno je bilo morje. Ni bilo slišati drugega ko stroje in šumenje valov. Z drugimi potniki smo sedeli na krovu.

Čez nekoliko ur je bil opaziti na vzhodu svetel pas, ki je postajal vedno bolj svetel in rudeč. Bila je jutranja zarja, ki se je kmalu umaknila solncu, ki je takorekoč stopilo iz morja. Nepopisno krasen prizor! Istočasno pá se je prikazala še druga, skoro bi rekel, krasnejša podoba, pred nami so se dvigale takorekoč iz valov Benetke. Vzhajajoče solnce je razlilo svoje žarke čez mesto, kupola cerkve sv. Marka je žarela kakor bi bila zlata. Zdelo se je, kakor da se poljubljata nebo in zemlja, kakor da bi se razlival nebeški mir po mestu. Takrat mi je prišla na misel primera, ki jo hočem danes razložiti. Noč, v katero smo zapustili pristanišče, je smrt; jutro, ki je noči sledilo, pa večnost. Iz morja dvigajoče se mesto je nebeški Jeruzalem, o katerem piše sv. Janez: “Videl sem sveto mesto, novi Jeruzalem stopati doli iz neba, kakor nevesta, ki se je okrasila za svojega ženina. In zopet: Glej, prebivališče božje pri Bogu. On bo pri njih prebival, in oni bodo njegovo ljudstvo. Bog sam bo med njimi kot njihov Bog. In Bog bo posušil vsako solzo v njihovih očeh. Ne bo več smrti, nobene bolečine, nobenega zdihovanja. Vse to je minulo.”

Noč ima svoje grozote, ravno tako jih ima smrt. Ta bo pa izgubila za nas grozote, če bomo mislili na nebeški Jeruzalem, k kateremu je smrt vrata. Predstavimo si to lepo deželo, našo pravo domovino! Koliko je že tam ljudi, so tam naši starši, naši bratje in sestre, naši sorodniki, prijatelji in znanci. Vidimo jih v duhu, kako sede na zlatih prestolih, kako uživajo nebeški mir in blaženost. Bolečine so izginile iz njihovih teles, od vekov na veke bodo uživali samo nebeško radost. Oni čakajo tam na nas: “Kako srečen je človek, ki sme v Gospodovi hiši prebivati na veke.”

Na to radost moramo misliti, če nas navdaja misel na smrt z grozoto. Ne, ne, smrti se ne

smemo bati, hrepeneti moramo po njej, vsaj je smrt vhod v neskončno radost. Isto misel izraža tudi Tomaž Kempčan v tretjem poglavju svoje "Hoje za Kristusom": O ko bi videl večne krone svetnikov, ki se sedaj radujejo v nebeški slavi, ktere je svet kedaj zaničeval, ti bi se sklonil k zemlji in želel, da te svet rajše zasramuje, kakor pa slavi; ti bi se veselil, da moreš zavoljo Boga trpeti. Ko bi vse to razumel, ti bi se nikoli ne pritoževal. Saj ni tako težko nositi križev za večnost. Ni nič majhnega, dobiti ali izgubiti kraljestvo božje. Dvigni svoje oči k nebesom! Glej, vsi, jaz in vsi svetniki z menoj so sedaj potolaženi, da so končali zemske boje, sedaj v miru počivajo in bodo ostali na veke v kraljestvu mojega Očeta pri meni."

Ni mogoče, opisati z besedami slavo in blaženost izveličanih. Je blaženost, ki je nadnaravna, ki presega vse pojme. Sv. Pavel priznava, da mu ni mogoče opisati nebeškega veselja: "Nobeno oko ni videlo, nobeno uho ni slišalo, v nobeno srce ni prišlo, kar je Bog pripravil tem, ki ga ljubijo."

In kar napravi nebeško veselje popolno, je to, da bo trajalo večno. Nobene žalosti, samo veselje celo večnost. . . Gledali bomo večnega Boga, večno nepopisno krasoto in ljubezen v svitu večne slave. Gledali bomo Marijo, kraljico vsega stvarstva v njenem veličastvu. Gledali bomo kore

angelov, gledali družbo svetnikov, in to trajalo veke in veke. . .

Da, "oko ni videlo, uho ni slišalo, v nobeno srce ni prišlo."

Zgodovina nam pripoveduje, da je macedonski kralj Filip videl nekoč sliko mesta Atene z vsemi krasnimi stavbami. Nehote je vzkliknil: "To mesto mora biti moje, naj velja kar hoče." Nobena denarja mu ni bilo preveč, nobena vojna prehuda, noben napor prevelik, da bi dobil mesto v svojo oblast. In dobil bi je bil, če bi ne bil malo pred tem umrl.

Bilo je samo zemsko mesto, ki je kralja tako navdušilo. Vprašajmo se pa sedaj: Kaj je to mesto, kaj je ves svet v primeri z nebesi? Niti zrno peska ni. Ne bodo li nebesa vredna našega truda, naših bojov? Ko bi moral kdo prenašati sto let najhujše bolečine, ena sama ura nebeške sreče bi te bolečine več kot preveč poplačala. Tega pa Bog od nas ne zahteva. Jako malo zahteva od nas za nebesa. Noče drugega, kakor da mu ostanemo zvesti, da spolnujemo njegove zapovedi. On hoče, da trpljenje in križe v krščanski potrpežljivosti iz ljubezni do njega prenašamo. On hoče, da bomo tudi smrt radostno sprejeli iz njegovih rok, ko nam jo bo poslal: "Gospod, tvoja volja naj se zgodi." Potem bomo pa tudi mi lahko z apostolom rekli: "Kristus je moje življenje, smrt pa moj dobiček."

Blagoslov krščanstva.

Zgodilo se je že mnogokdaj, kakor se je zgodilo topot mornarju. Zameril se je na ladji svojim tovarišem, pa so ga vrgli na otok, kjer so baje živeli divjaki, ljudožrci. Strašna usoda. Kako se bo rešil. Zapisan je smrti. K sreči je našel votlino, kamor se je začasno skrnil in čakal noči. "Ponoči" je sklenil, "si bom poiskal kaj hrane."

Noč je prišla, prav počasi je prišla, z vsemi grozotami divjine, z divjim tulenjem levov in divjih zveri. Strah je prevzemal ubogega mornarja: kako bo mogel sploh kaj najti, korajže bo treba, precej korajže, če bo hotel že samo iz svojega skrivališča zlesti. Ne bi služil rad ne za večerjo kanibalom, pa tudi ne za ponočni banket zveri.

Kar zapazi neznaten pramen luči. Prav v

votlino je prisvetil. Ali je pozdrav odrešenja ali je znanivec smrti? Okorajži se in se kačje zviija za pramenom, ki je postajal širji in širji. Kar se mu votlina odklene v veliko odprtino na drugem koncu. In kaj zapazi v oddaljenosti dvesto korakov? Hišico, vso razsvetljeno. Že ga je navdalo upanje. Kaj če žive tukaj civilizirani ljudje. Obenem ga je pa še tresel dvom: morda so pa le ljudožrci. Čuden ropot je prihajal iz bajte. Mornar se potuhne in posluhne. Ne more dobro razločiti glasove. Da bi vsaj vedel, kdo je za temi lesenimi stenami. Dolgo je čakal. Kar zaori iz kočje divji razbesnel glas::

"Kdo za tauzent vragov mi je asa skrnil." . . . Mornar pade na kolena, dvigne roke in moli: "Hvala Bogu, med kristjane sem prišel."

Stric.

N. V.

I.

KOLI enajste ure je prijokal Francetov oče v Stankovo spalnico, vrgel se z obrazom na vzglavje in zajokal:

“France, France moj, kje si?” . . .

V prvem hipu je Stanko skočil pokoncu, ves prestrašen ni vedel, kaj pomeni vse to. Njega je bilo joka v temi groza.

“Mama!” je pridušeno zaklical, se ozrl, zavedel, pomencal oči in spoznal Francetovega očeta po glasu, ki je zahlipljeno ponavljal:

“France moj, France moj!” . . .

Stanku se je zdelo čudno, da joče. Saj je še njega bilo sram solze. Tako star — pa joče! — Ko se je deček popolnoma zavedel, mu je bilo tesno pri srcu, sam bi zajokal, da je le videl solzo in žalosten obraz.

Starejši je bil kakor Stankov oče, pa se je tako jokal; svojemu očetu Stanko še ni videl solze v očesu. — Težko mu je bilo molčati, zato se je ojunačil in pripomnil:

“France, kje si?!” . . .

“Saj je v izbi!”

“Otrok, ti ne veš!”

Objel ga je, dvignil iz postelje, pritisnil k sebi in ga poljubil na lice.

“Stanko moj, France je umrl!”

“Saj nisem vaš; mamin sem.”

Starec ga je še pritisnil na lice in ponavljal:

“Tudi moj si!”

Stanka je poščegetala brada na licu; vedel je, da se je zgodilo nekaj žalostnega, ker je France umrl. Jokal bi bil najrajši, a brada, brada ga je ščegetala in zasmejal se je naglas.

Starec ga je spet izpustil na posteljo kakor kamen, se obrnil v stran in kriknil polpridušeno, skoro z grozo:

“Kakršen oče — njegov je! — Ti nehvaležni otrok!”

Stanko je čutil, da je storil krivico; zakaj in kakšno krivico, tega ni razumel. V oči so mu tiščale solze kakor v dimu, obrnil se je na obraz in grizel rjuho, da ne bi jokal.

Kaj mu je napravil? Zakaj se mu je zasmejal?

Rekel bi mu kaj, odpuščanja bi ga prosil — pa zakaj? — Ščegetal ga je in njemu to težko de! Vse to je vedel! — Včasih je oba — Franceta in njega — posadil na koleno, prijel za uho in ju ščegetal. Br. . . Če sta skakala, sta pa bila z

glavo skupaj. Obrisal si je solze ob tej misli; ne, zdaj ga ne bo prosil odpuščanja — sam je kriv.

Pogledal je izpod odeje; ni ga več bilo ob postelji.

“Mama!”

Vedel je, da je ni v sobi, a bilo mu je tako tesno.

“Mama!”

V temi ga je bilo vedno strah. Če je bežal zvečer po poti, se ni ozrl. Pod boso nogo je nekaj šumelo, za njim nekaj padało — strah je bil to, čeprav so ljudje trdili, da je pesek. — Če je sam ležal v sobi je rastlo okno vedno bolj in bolj; ko je udarila veja po šipi, je smuknil pod odejo, vlekel sapo nase in poslušal, kdaj se odpro vrata. Naredil si je majhno luknjo v oději in gledal v okno — to okno je rastlo tudi takrat, kadar je mižal.

“Mama!”

Nikjer glasu. Da bi vsaj vedel, kje so hlače!

Vstal je; ko je stal na sredi sobe, ga je strah minil. Otikal je na stolu hlače, a se dolgo ni mogel obleči; levo nogo je vtikal v desno hlačnico, desno v levo; desno nogo v desno hlačnico, pa je bila leva obrnjena.

V oddaljeni sobi je čul jok.

Odprl je vrata, v tretjo sobo so bila priprta. Luč je bila v njej, ljudje in zategel jok.

Kdaj so ti ljudje prišli?! — Dva dni že ni smel Stanko v sobo, po prstih so stopali mimo, pred oknom ni smel nihče vpiti, a zdaj, zdaj so smeli noter ti ljudje, nemir delajo in jočejo!

Šinilo mu je v glavo, da je France umrl. Čudno je to! — Ko je sosedov Lojze umrl, so tudi jokali, samo Janez se je smejal, ker mu je mama dala Lojzkove zajčke.

Umreti — to mora biti res čudno, čudno; hotel je videti.

Splazil se je v sobo. Sosedu sta bili ob Francetovi postelji, Francetova mama je jokala ob peči naglas, zateglo in težko, da so mu prišle solze na lice, njegova mama si je brisala oči, oče je prižigal oljnato lučko na oknu.

Neopažen je dospel do postelje. France se je smehljaj, čudno smehljaj, sosedu sta mu že bili oblekli belo srajco in nove hlače.

Zato ker je umrl! — Kadar kdo umre, je praznik.

Nagnil se je k njemu in vprašal.

“Kam pojdeš, France? — Ali si umrl?”

Sosedi sta vzkliknili in ga izpustili. Bledi in preplašeni sta se ozrli po sobi in nato vanj.

"Moj Bog, kdo je?!"

"Jaz!"

"Stanko!"

"Kaj hočeš?"

"Videti, kako se umre!" je stisnil boječe skozi zobe in pogledal skozi solze.

Oče ga je uzrl, stopil k njemu in ga prijel za roko.

"Pojdi! — Bolezen se lahko prime!"

Odprl je vrata in ga potisnil v drugo sobo.

Njega pa je bilo groza; Francetov obraz se mu je tako čudno smehljal. Stisnil se je ob podobnih, poslušal in gledal.

"Prevelik je ta telovnik!" je rekla soseda.

"Ujemite ga nekoliko," je pripomnila druga.

"Shujšal je."

"Pa vzemite Stankovega, manjši je nekoliko," je rekla njegova mama.

"Telovnik! — Ne!" si je zašepetal. "Bolezen se ga prime!"

Odprl je naglo vrata v svojo sobo, v kotu je stala omara; v njej je imel obleko. Zlezal je vanjo, snel s kljuke telovnik, sedel v kot nanj in priprl vrata omare za seboj.

"Ne!"

Prišla je mama za njim. Našla ga je, čeprav je bila v omari taka tema, da še roke ni videl.

"Kaj delaš?" se je začudila, ko mu je posvetila s svečo obraz.

"Ne dam!"

"Stanko!"

"Ne! — Prime se ga bolezen!"

"Saj ga ne boš več nosil. . ."

Zabolelo ga je: nov telovnik — pa bi ga ne smel več nositi!

"Ne, mama, ne dam!"

Iskala je v omari, nato položila svečo na mizo.

"Ne, mama!"

Zaprosil je, otipal telovnik pod seboj, dvignil ga na kolena in ga gledal. Hudo mu je bilo.

Sklenil je, da ga ne pusti.

Začudila se je.

"Ti ga imaš?"

Prijela ga je, dvignila ga; med kolena je tiščal telovnik. Iztrgala mu ga je; ko mu je razklenila prste, je zavpil.

"Mama!"

Sosedi so prihiteli prestrašeni gledat, tudi oče je prišel. Videl je njegove solze in se nasmejal.

"Stanko — pa joče! — Ne boj se; ne bodo ga vzeli!"

Obrnil se je proti ženi in menil:

"Saj je vseeno, kako je oblečen! — Rabil tako ne bo tam. Oblecite mu, kar ima! — Ljudje ne opazijo tega. Ali ni vse dobro?"

Čudno ga je pogledala, tudi Stanku je bilo čudno pri srcu. Izpustil je telovnik, povsili oči in se hotel izmuzniti iz sobe. Zaletel se je v Francetovega očeta, ki je stal sredi sobe in med solzami hitel:

"Prav, čisto prav, da se je umaknil, kajne!" je silil v zeta. (Tako so rekli, da je Stankov oče pri hiši; samo hlapec to ni, ker Stanko se je spominjal, da je trdil njegov oče večkrat, da ne mara in noče biti samo hlapec.) "Kaj ne? — Na poti ti je bil?!" — Pa je jokal in brisal solze. "Še obleke mu ne privoščiš — 'saj je vseeno', da 'saj je vseeno, kako je oblečen'. . . Prav, da je!"

Zet je molčal, tudi drugi so molčali. Obrnil se je proti hčeri.

"Temu človeku sem te dal, hči, otrok moj — pa ne privošči niti tvojemu bratu."

Stanko pravzaprav ni razumel. Mama je prav tako velika, pa je — hči. — France je bil še majhen — pa ji je brat! —

"Tvoj otrok ni tvoj več, hči; odtujen ti je že. Samo tebe še imam, hči — France je umrl!"

Naslonil se je na posteljo in jokal, drugi so zrli osuplo in molčali.

Nato se je vzel, dvignil roko in zamahnil v zrak.

"Ne, ne boš se veselil moje nesreče!"

Stanko se je stresel in pogledal očeta; mučno mu je bilo v tem molku.

"Oče!?"

V istem hipu je tudi oče rekel:

"Ne mučite se, saj ni nič hudega."

"Saj ni hudega! — Seveda ne, zate ni! — Meni je umrl sin; edini otrok še, prvega sem dal tebi."

"Ne bodite vendar! — Kdo Vam kaj hoče?! — Lezite, pomirite se. . ."

Prijel ga je za ramo. Nikdar ni slišal Stanko tako mehkih besed iz njegovih ust. Tast se je otresel in odšel iz sobe.

"Pomagaj si, človek!" je zamrmral za njim. Mama pa je stopila k Stanku, iztegnila je roko — mislil je, da ga udari. Hotel je ubežati pod posteljo a ga je prej ujela in dvignila k sebi v naročje.

"Da si tak, ti Stanko!"

Ker je imela solze v očeh, so pritekale tudi njemu na lice. Pogledal je, ali vidi oče, pa je stal ob oknu in trkal s prstom na šipo; nato se je obrnil in dejal:

"Amalija, kaj bo iz tega?"

“Ne vem.”

“Ali bo pozabil?”

“Ne vem!”

Stanko ju ni nikdar slišal tako govoriti.

“Pojdi v posteljo, Stanko!”

Prijela ga je za roko, oče je še vedno stal ob oknu in trkal s prstom po šipi.

“Kako se vse to popravi?” je slednjič vprašal.

“Bodi bolj obziren!”

“Mene bo od vse obzirnosti konec!” je rekel in naglo odšel.

“Pojdi spat!” je rekla Stanku z glasom, kakor bi hotela jokati.

“Strah me je.”

“Ostanem pri tebi.”

Sedla je k njemu, pa ni mogel spati. Zatisnil je oči in videl Franceta, kako se smehlja.

“Mama!”

Ozrla se je, nekaj je mislila. Sveča je prasketala na mizi, pojemala in umirala.

“Mama, kako se umre?”

“Kakor sveča, ko ugasne!” je rekla po premlku.

“Potem pa ni nič več!”

“Ne, telo ostane na zemlji, duša se loči in gre, kamor zasluži.”

“Kakšna je duša, mama?”

Pogladila ga je po čelu, pomolčala v zadregi in pripomnila:

“Angel je, če je človek dober. Saj si videl na sliki nad vrati: mati leži mrtva v sobi, angeli pa neso dušo v nebesa.”

“Če je angel, bi zletela sama! Ali ji še niso zrastle perotnice?”

“Ne vem!”

“Najbrže je še majhna!” je pripomnil.

Nasmejala se mu je in ga hotela poljubiti na čelo, pa se je obrnil v stran.

“Kako lepo je biti angel,” je potihoma rekel, a spomnil se je, da bi moral prej umreti in to je tako čudno.

Sveča na oknu je ugasnila, a Stanku se ni hotelo spati; pisal je z roko po zraku, nato štel šipe v oknih; eden, dva, tri, pet, sedem, devet, eden, dva, tri, nato sta se okni strnili v eno samo in tisto je rastlo in rastlo. Kaj je bilo dalje, ni vedel, ker je zaspal.

(Dalje prih.)

Cepljenje.

V. N.

KAKOR so se morali vsi ljudje prešteti ob Herodovem povelju, tako so se morale cepiti koze vsem dojenčkom, ko je prišel oglas v našo vas, sicer bi jim divje koze razorale obličje.

Ošpice se ne lotijo vsakogar, koze pa se cepijo vsakemu malemu državljanu; ker ni prave boleznin povsod, mučijo zdravniki otroke z drugo. Ampak zdravniki, znano je, da imajo zdravniki sami vse strupe.

Famečkova nevesta je nadaljevala te razloge proti zdravnikom in dokazovala poldrugoletnemu debeluhu v naročju, da je cepljenje nepotrebno.

In dojenček je v enomer trdil:

“La, la!”

Pred šolo se je nabrala gruča žen, ki so tešile kisle obrazke; mlade matere so v strahu pričakovale, kdaj jim zdravnik odere prvorojence.

Pregledovale so otroke druga drugi, načudile se njihovemu zdravju, njihovi rasti in lepoti.

“Kako je lep!”

V srcu je vsaka prisegala, da je njeno dete vsaj še enkrat lepše, vsaj še enkrat bolj zdravo.

Zavekalo je prvo dete. Izkušena žena je držala že svoje sedmo dete, pa je imela solze v očeh.

“Letos stavi hujše od lanskih.”

Mladim materam se je srce stisnilo ob besedah. Sicer pa, ta trditev se je ponavljala že dvajset let zaporedoma.

Zdravnik je dvignil glavo in opazil šepet in skrb na obrazih.

“Kaj je?”

Ni bilo odgovora, tiho je bilo v gruči le dete je lovilo sapo z rokama, ko ga je mati rešila iz rok hudega moža.

Famečkov princ pa se je obrnil, pogledal mammo in stisnil figo in skozi dva drobna zobka rekel: “Dedec!”

Grdo je gledal, ko so otroci napolnili sobo z vriščem, na čelu mu je bilo videti, da poizkuša vloviti misel. Zdravnik je tešil otroke, cepljenje je šlo naglo od rok.

Starejše žene so šle bolj pogumno naprej, med vrsto je nastala vrzel, ko bi morale mlade matere s prvorojenčki pred zdravnika.

“Le naprej, moje mlade!”

Ko je videl, da so nekatere solzne in druge iščejo izhoda z očmi, da bi ubežale, se je zasmejal.

Famečkova je bila prva. Ojunačila se je in zavihala malemu rokav.

je pogledal in nagajivo vprašal:

Zdravnik se je dobrodušno smehljajal, nato jo "Koliko jih še bo?"

Zardela je, pogledala v tla in nehote šepnila: "Ne vem!"

"Pri osmem bo že več korajže."

Dobro se ji je zdelo, otrok pa je napenjal lici in gledal s široko odprtimi očmi neznanega moža. Ko mu je zavrtal prvič, je osupnjeno otresel z glavo, ko mu je pritisnil drugič, je pogledal začudeno solzno mamo, napel ušnice, zamahnil in pripeljal zdravniku zaušnico z levico, z desnico pa mu je zagrabil za brado. Med solzami se je obrnil v

mamo, ki se je smejala izza solz.

"Grdi dedec!" je poudaril tsisnjeno otrok in se privil okoli vratu.

Ko se je zdravnik oprostil rok malega napaalca in se zavedel rdeč v obraz iz zadrege, je pripomnil:

"Gorje, če bo rasla korajža do osmega, že prvi bi ubil živo kozo."

Famečkovi nevesti se je smejalo lice, zardela v obraz je naglo rekla:

"Bog varuj!"

Imeli so samo eno kozo.

Kjer so katoličani zavedni.

P. Hugo.

Najbolj zavedni in najbolj organizirani so katoličani v mali Holandiji. Niti polovica Holandije ni katoliška. A katoličani so se s svojo zavednostjo in odločnostjo znali tako uveljaviti, da so postali vodilni element v državi. Tudi oni imajo svoje lastne verske šole. Do l. 1920. so jih morali tudi sami vzdrževati, kot pri nas v Ameriki. A to leto so izborno organizirani stopili pred vlado in dejali: "Naše šole so vzgajališča najboljših državljanov. Sramota je za državo, da smo jih morali doslej sami vzdrževati. Zahtevamo, da bodo v bodoče pred vsem popolnoma enakopravne državnim in da jih država pomaga vzdrževati. In vspeli so. Odtlej so katoliške

šole enakopravne z državnimi in država plačuje 80% k njih gradnji vzdrževanju in plačevanju učnih moči. Za otvoritev zasebne verske šole je treba predložiti vladi samo podpis 40 staršev, da hočejo zasebno katoliško šolo in dovoljena jim je. A ne samo ljudske, tudi srednje katoliške šole vlada na ta način podpira. In za katoliško vseučilišče v Nymvegenu prispeva letno 600.000 holandskih goldinarjev. Kajpada to nasprotnikom katoliške cerkve ni všeč. Na vse kriplje si prizadevajo, da bi ji te ugodnosti odjedli. A doslej se jim še ni posrečilo, ker vedno zadenejo na odločni, solidarni odpor zavednih katoličanov.

Moje sanje.

Peter Rosegger.

Nocojšnjo noč sem imel jaz te-le čudne sanje. Vsegamogočni je sedel na sodnem stolu in je poklical pred sebe vse velikaše sveta — na odgovor.

Sodnik je poklical najprej Mojzesa.

"Kaj si ti dal svojemu ljudstvu?"

"Zapovedi."

"Kaj je ljudstvo iz njih naredilo?"

"Greh."

Potem je vprašal Karla Velikega:

"Kaj si ti dal ljudstvu?"

"Altar."

"Kaj je naredilo ljudstvo ž njim?"

"Ognjišče."

Potem je vprašal Napoleona:

"Kaj si ti dal ljudstvu?"

"Slavo."

"Kaj je tebi naredilo?"

"Sramoto."

Tako jih je vprašal še veliko, vsakdo je odgovoril, da je njegovo ljudstvo mu dobrote plačevalo z nehvaležnostjo.

Nazadnje je pa vprašal svojega edinega Sina:

"Moj ljubi Sin, kaj si pa Ti dal celemu svetu?"

"Mir."

"In kaj so iz tega naredili?"

Kristus ni odgovoril. Z rokami je zakril svoj obraz in — jokal.

Vesela vest za Baragove častivce.

P. Bernard.

"The Provincial Chronicle" frančiškanske Provincije v Cincinnati, Ohio, prinaša v svoji naj-novejši številki to-le novico:

"POSTULATOR IMENOVAN. ŠKOF NUSSBAUM V MARQUETTU, MICHIGAN, JE PRED KRATKIM IMENOVAL REV. ETHELBERTHA HARRINGTON, O. F. M., ŽUPNIKA CERKVE SRCA JEZUSOVEGA NA CALUMETU, MICHIGAN, ZA POSTULARJA V ZADEVI BEATIFIKACIJE PRIDERIKA BARAGE, KI JE BIL PRVI MARQUETTSKI ŠKOF.

GIBANJE ZA BARAGAVO BEATIFIKACIJO SE JE ZAČELO V LJUBLJANSKI ŠKOFIJI, JUGOSLAVIJA, KJER JE BIL BARAGA ROJEN. LJUBLJANSKI ŠKOF SE JE OBRNIL NA ŠKOFA NUSSBAUMA, DA BI ON PODVZEL PROCES A BEATIFIKACIJO V AMERIKI. ŠKOF NUSSBAUM JE HITRO USTREGEL TEJ ŽELJI IN JE IMENOVAL FATHRA ETHELBERTA ZA POSTULATORJA. FATHRU ETHELBERTU ČESTITAMO."

Tako se torej glasi novica, ki nas je seveda izredno razveselila. Ne bom se tu spuščal v podrobno opisovanje, kakšen pomen ima ta najnovejši korak marquettskega škofa v zadevi Baragove beatifikacije. Kdor se res zanima za stvar, je gotovo bral o načinu, kako Cerkev pripravlja proces za beatifikacijo kakega svetniškega kandidata. V Koledarju Ave Maria za leto 1933 je na primer vsa dolga pot dosti natančno opisana.

K poročilu "The Provincial Chronicle" bi pa pripomnil, da se je gibanje za Baragovo beatifikacijo začelo v Ameriki in je od tukaj prešlo v ljubljansko škofijo. Pot je bila približno ta-le: Vseslovenski katoliški shod v Lemontu leta 1929 je bil prvi korak. Takrat je bila sprejeta resolucija, naj bi stopili pred škofa Nussbauma s tozadevno prošnjo.

Leto pozneje je bil narejen drugi korak, ko smo priredili veliko romanje v Marquette in je Mons. Rezek podal škofu Nussbaumu tozadevno prošnjo.

Še isto leto je sledil tretji korak, ko se je ustanovila Baragova Zveza. Četrty korak je prišel, ko je Baragova Zveza zainteresirala ljubljansko škofijo za Baragovo stvar o priliki izleta KSKJ. v stari kraj.

Nadaljnji korak je sledil, ko je lansko leto škof Nussbaum dovolil natisniti posebno molitev za Baragovo beatifikacijo. Kmalu po tistem je ljubljanski škof dr. Rožman stopil v pismeni stik s škofom Nussbaumom in predlagal vzajemno delovanje med obema škofijama v tej zadevi.

Nato je prišel ta najnovejši korak, ki ga danes sporočamo Baragovim častivcem. Gotovo ga bodo prav tako veseli kot mi.

Za vse, ki so orali ledino pri delu za Baragovo stvar in seveda doživljali tu pa tam ovire in nalezavli na nerazumevanje, pomeni ta najnovejša novica doberšen kos zmagoslavja. Za vse neverne Tomaže, ki so v teh letih omahovali in zmigavali z rameni, pomeni ta novica toliko kot: motili smo se! Je le dobra stvar in vidimo, da gre! Oboji naj rečejo: Hvala Bogu! Zanaprej pa vsi skupaj na toliko bolj pogumno delo.

V primeroma čudno kratkem času je prišla stvar do te stopnje razvoja. Je še dolga pot, ali po pravici povedano: pred štirimi ali tremi leti bi ne bili verjeli, da bo šlo tako hitro. . .

Zelo nas veseli, da je za postulatorja v Baragovi zadevi imenovan frančiškan iz tiste provincije, ki je imela in ima še lepo število indijanskih misijonarjev. Eden izmed njih je bil tudi znani Fr. Verwiest, ki je spisal debelo knjigo o Baragi. Njim je Baraga znan, če komu v Ameriki.

Zelo nas končno veseli, da je za postulatorja imenovan mož na našem staro-častitljivem Calumetu. Ondotna slovenska naselbina ima po svoji prekrasni prireditvi v Baragovo čast v letu 1930 prav posebne zasluge za Baragovo gibanje. Videli bodo, da njihov ogenj ni bil samo plamen, ki zagori v hipu, pa zopet ugasne. Brez dvojbe bodo sedaj še bolj zagoreli in bo častiti gospod postulator tik pred svojim pragom na Calumetu na svoje oči videl, kako trdna je volja katoliških Slovencev, da dobijo svojega svetnika. Calumetski Slovenci naj pri gospodu postulatorju kar najbolje predstavljajo vse katoliške Slovence v Ameriki in v starem kraju.

Niti najmanj ne dvomim, da jim z našim listom vred vred vsak katoliški Slovenec in vsaka katoliška Slovenka z največjim veseljem daje poverilo za to.

Po vsem tem moramo reči h koncu: Vsem Baragovim častivcem in delavcem za njegovo počestčenje, posebno še našim dragim-rojakom na Calumetu: najprisrčneje čestitke!

Čikaška razstava.

Rev. F. M.

CHICAGO je bila zadnjih 6 mesecev najbolj privlačna točka Zd. držav. "Svetovni razstavi so dali v proslavo stoletnega obstoja mesta ponosno ime "Century of Progress" — stoletje napredka. Ime ni bilo slabo izbrano, ker je tvorilo že samo ob sebi jako silno reklamo za razstavo. "Sto let napredka!" Kdo ne bi rad videl dejanstveno vse v polni meri, kar pričakuje od "svetovne razstave"! Razun tega je pa že geslo "Sto let napredka" program, ki govori sam za sebe. Če je velikansko mesto ob michiganskem jezeru, metropola širnega severozapada ameriškega kontinenta podvzelo nekaj v tako ogromnih potezah, navdušenjem, srčnostjo, ki je kljub vsem senčnatim stranem mestne uprave in drugih javnih razmer jako značilna za mesto, potem je lahko vsakdo pričakoval kaj posebnega, velikanskega, interesantnega od razstave "Sto let napredka". Že kratka premišljevanja, ki primerjajo v posameznostih preteklost in sedanost, ki nam dajejo priličen pregled o vsem, kar vidimo, kar imamo, in kar rabimo sedaj, o čemur vemo, da je bilo mogoče še le zadnjih sto let, oziroma zadnja desetletja in leta, nam dajejo nekako slutnjo, da mora biti nekaj velikanskega, nekaj posebnega s tem "Sto let napredkom".

Koliko bolj nazorna, koliko bolj poučljiva mora biti in koliko bolj mora vplivati na človeka razstava, ki so jo pripravljali že leta in leta s pomočjo učenih razsodnih glav, z uporabo denarnih sredstev, ki gredo v precejšnje milijone! Vse to je pripomagalo, da je imela čikaška razstava prav posebno privlačno silo na vse prebivalstvo naše širne dežele.

Kdor je imel priliko, da si je ogledoval in opazoval nebrojne množice, ki so dan za dnevom drle na razstavo, si je bil takoj na jasnem, da ta ni nikaka čikaška razstava za čikaške prebivalce, marveč da so prihajali obiskovalci iz cele Amerike, posamezni in v celih gručah, da bi si ogledali "Sto let napredka". Toliko raznovrstnih avtomobilskih licenc in številčk iz vsake države naše Unije ni bilo videti še nikoli na kakem kraju, kakor je bilo videti v Chicago, po njenih cestah, v njenem okrožju, dan za dnevom in to skozi vse mesece. Konec septembra, torej 4 mesece po otvoritvi razstave, je presegalo številko obiskovalcev — če se ne motimo — že nad 16 milijonov. Dvesto tisoč obiskovalcev povprečno na dan je bi-

lo v tem času nekaj prav navadnega.

Toda: So li prišli vsi obiskovalci na svoj račun? To bo težko trditi in mislimo, še težje dokazati. Pričakovanja so bila tako raznovrstna, zahteve posameznikov tako daleč narazen ležeče, da bi jih tudi najbogatejša in vsestransko najpopolnejša razstava ne bi bila mogla zadovoljiti. Razstava je bila brezdvomno vseskozi prav obširna. Naš namen ni reklama in kaki slavospevi, vendar lahko mirno rečemo, da je bilo toliko raznovrstnega videti, da se je človek lahko tam mudil dneve in dneve, pa še ni "vsega" videl. Posebno na polju tehnike je bilo toliko interesantnega, da si je lahko vsak vstvaril dobro idejo o "Sto let napredka". Isto lahko rečemo o znanstvenih poljih, posebno o onih, ki so praktičnega pomena za naše življenje; tu imamo nebroj dokazov o napredku od onega časa, ko se je Chicago začela razvijati iz navadne vojaške postojanke ob meji indijskega ozemlja in nastalo mesto, ki je danes znano vsemu svetu.

Seveda bi bila razstava veliko bolj popolna in bi imela bolj značaj prave "svetovne razstave", ko bi bilo inozemstvo bolj zastopano, kakor je dejanstveno bilo. Slabi časi v gospodarstvu in svetovni politiki z vesonimi nemiri in splošnim nezaupanjem so bili vzrok, da ni prišlo do prave mednarodne udeležbe z industrijskimi in drugimi razstavami. Tudi če je bilo videti na paviljonih imena nekaj inozemskih držav, je bila to takorekoč le imenska udeležba. Razstave n. pr. velikih evropskih industrijskih držav smo docela pogrešali. Tržne razmere Zd. držav, katere ščiti visoka carina, niso nikakor vabljive za ne-ameriško industrijo. Poleg tega je pa industrija tako padla, da ni potrebnega denarja za udeležbo na razstavi, ki bi bila jako draga. Zato pa čikaška razstava nima prav za prav značaja "svetovne razstave", marveč je le bolj razstava "Sto let napredka" v Zd. državah.

Če smo tudi pogrešali to, kar bi napravilo razstavo bolj splošno, bolj dalekosežno z ozirom na predmete in polja ustvarjanja, znanosti, napredka, kar bi napravilo razstavo bolj mednarodno, bi bili le godrnjači in bi delali razstavi krivico, če bi tajili, da je bilo videti veliko zanimivega in poučnega. Seveda obstoji precejšen del napredka, ki so ga kazali, v primeri s svetovnimi razstavami prejšnjih let v tem, da je stalo vse v znamenju —

lahko rečemo — v službi prave reklame. Veliko se jih ni udeležilo razstave iz platonične, nesebične ljubezni do obiskovalcev, katerim so hoteli podati v zadovoljitev njihove radovednosti in vedoželjnosti sicer z velikimi stroški, da bi videli napredek naše civilizacije zadnjih stolet. V prvi vrsti jih je vodila praktična trgovska misel: Hoteli so prodati svoje blago, hoteli so si dobiti ime, reklamo za prihodnost.

Kar se tiče tujih obiskovalcev, rečemo lahko, da je imel obisk "fair-a", kakor Chikažani kratko imenujejo svojo razstavo, precej prijetnega. Red na ogromnem razstavnem ozemlju je bil izvrsten. Čistost, snaga veliko večja, kakor po mnogih delih mesta samega. Pri vseh obiskovalcih je vladal prav demokratičen duh, vse je bilo vedno veselo, kakor da je kak praznik ali zabavišče, navadne, preproste razposajenosti ni bilo opaziti. Uradniki, posebno pa uradniki razstavne policije, so bili pravcata uljudnost. Vse to je brez dvoma pripomoglo, da je bila razstava tako popularna, tako priljubljena.

"Sto let napredka" te razstave ima pa še drugo stran. Kdor je prehodil to razstavo in poskušal, da si ustvari kake posebne nazore in kako posebno mišljenje, ki je premišljeval, kak vtis je vse to napravilo na njega, se kljub vsem ogromnim dokazom o napredku ni mogel otresti dvomov o napredku. Ni li ves ta napredek, katerega so kazali v takem sijaju, preveč enostranski? Se li ta napredek ni omejal po večini samo na vnanje stvari, na čisto samo tehniko? Ni li končno velik del same navideznosti, slepljenja samega sebe, kar mislimo, da je "Sto let napredka"? Je li to res pravi, resnični "napredek", in sicer, je li ta napredek res karakteristično znamenje splošnega napredka vsaj zapadnega človeštva?? Oddelek umetnosti na razstavi obstoji iz dveh delov, ki predstavljata moderno in staro umetnost. Kdor je ogledoval produkte moderne slikarije, je v kratkem izgubil pri pretežni večini slik misel o napredku. Seveda je praktično nemogoče, da bi predstavljali strogo notranji napredek na polju vsejanja značajev, na polju nravnosti, ljubezni do bližnjega, požrtvovalnosti, verskega življenja, nesebičnosti, poštenosti itd. Podati temu primerne in pozitivne slike je pri strogo notranjem značaju teh bolj nemogoče. Je to pravzaprav škoda, ker edinole na tem polju bi lahko našli, kar bi nas opravičevalo k odgovoru na vprašanje o resničnem napredku zadnjih sto let. Končno ni tehnika, ni udobnost v vsakdanjem življenju, ne znanost in vednost kot taka, ne njeni uspehi, ne rezultati raznih raziskavanj n. pr. o raku itd., kar tvori resnični napredek. V prvi vrsti je človek

sam, ki tvori polje, na katerim se da udejstviti napredek ali nazadovanje, je njegovo vedenje, njegovo mišljenje, njegov značaj, njegova etika, in koliko je pri vsem tem napredoval, da je izpopolnil v sebi božjo podobo, da pokaže, v koliko je v tem oziru napredoval ali nazadoval. Človek, ki ima lahko najbolj ženijalne ideje za stroje, bo bržkone imel pokazati kaj malo napredka, če se gre za njegov pravi značaj, za njegovo vestnost, za njegovo stališče glede pravih vrednot in cilja človeškega življenja, v kolikor se tiče njega kot božje stvari, v kolikor se tiče službe Bogu. Žena, ki nosi obleko po najnovejši modi, ki rabi najmodernejša in najdražja "olepševalna" sredstva in mazila, da stoji v javnosti brez vsakega madeža v luči najnovejše "kulture", je lahko največja barbara, največja divjakinja, če njenega življenja ne izpolnuje nravnost, pravičnost in ljubezen do bližnjega.

Kar smatramo pri posamezniku kot mero resničnega napredka, to velja tudi o splošnosti. Zato pa pri obisku razstave treznemu opazovalcu ni dalo miru vprašanje: "Kako pa je z resničnim napredkom, z napredkom, ki je kot tak vzet iz pozitivnega krščanskega stališča?" In tu je, kjer se posajajo človeku kljub vsem tehničnim in znanstvenim demonstracijam napredka vsakovrstni dvomi, katerih se ne more več znebiti. Tu so n. pr. oddelki, ki pokrivajo precejšen del ozemlja razstave, ki so znani kot "Carnival", kot zabavišča. Gotovo, vsakdo razume, da se treba ozirati na obiskovalca tudi v tem oziru, dasi so se mnogim zdele gotova zabavišča v marsikakem oziru kot jako površna. Nekaj drugega pa je, če se udejstvuje precejšen del teh zabavišč na prav nenraven način in to z dovoljenjem pristojnih oblasti ali pa ob njihovem molku. Za vsakega obiskovalca razstave je jasno dejstvo, da na mnogih oddelkih niso podajali nič drugega kot najbolj opolzlo nizkotnost, razuzdanost, mesenost, nenravnne plese itd. . .

Dejstvo, da je ravno ta vrsta tako zastopana, tako zelo obiskana, je veliko vprašanje o napredku. Ni treba biti ozkosrčnež, puritanec. Toda kot snažen, čist človek, ki ima količkaj razuma, ki ima smisel, ljubezen za čistost, plemenitost v obnašanju, ki ima smisel za res dostojne razveseljajoče predstave v umetnosti in humorju, bo z žalostjo gledal, kar kažejo tu, z boljo bo gledal, koliko se jih odziva tem nesramnim vabilom. Rudečica oblije človeku obraz, ko sliši, kako vabijo in kličejo mimoidoče žene in dekleta, naj pridejo in se pouče o marsičem od bitij, ki žive od mezde greha. . . Če so take razmere, ki jih trpe oblasti, če je tako mnogoštevilen obisk takih "zabavišč"

dokaz "Sto let napredka", potem pa tičimo res še globoko v blatu "nazadnjaštva".

Človeka boli, ko vidi, kako vpliva vse to na razdaljo. Stotisoči in stotisoči mladih, neizkušanih ljudi iz vseh delov Unije, kjer še poznajo krepost, čednost, so prišli k razstavi, da bi videli "Sto let napredka" in se kaj naučili! Za koliko je bila ta razstava "napredka" vzrok za njihov padec, da so se pogreznili v blato strasti! In

javnost, v prvi vrsti naše oblasti, ki hodijo mirno v nedeljo k sv. maši, ki hočejo veljati kot katolici, pa molče, trpe take razmere! To pa zato, ker bo prišlo s tem v blagajno razstave lepo število dobrih dolarjev! Dokler bo vladalo v javnem življenju tako mišljenje, taka praksa, dokler bomo kazali na ta način, kako malo cenimo to, kar je plemenitega v človeku, dokler ne bomo skrbeli, da to v človeku dvignemo in varujemo, ne smemo in ne moremo govoriti o "Sto let napredka".

Egiptovska pravljica.

P. Bernard, O. F. M.

V NEKI knjigi sem bral: Stari faraon Ramzes Dvanajsti je zbolel na smrt. Povedali so mu, da bi lahko še ozdravel, ako bi molil zanj človek, čigar molitev bi segla naravnost do prestola najvišjega boga Amona.

Faraon se je globoko zamislil in premišljeval, kje bi našel takega človeka. Slabost ga je prevzela in resničnost se je odmaknila od njega. Ni vedel, ali sanja ali je prišla nadenj nepričakovana zamaknjenost. Imel je čudovito videnje.

Ves Egipt, vse dežele njegovega vladarstva so se kakor žive razgrnile pred njim. Ribič na Nilu je spravljal mreže, velike tovarne ladje so pristajale k bregovom. Utrujeni kmetič je snemal z žrjava vedro, s katerim je ves dan zajemal vodo in namakal polje. Drugi so se počasi vračali s plugom v svoje koč. Po mestih so ljudje prižigali luči, v templjih so se duhovniki zbirali k večernicam. Po cestah se je polegel prah in škripajoča kolesa vozov so umolknila. Z vrha stolpov so odjeknile trombe in klicale ljudstvo k molitvi.

V naslednjem trenutku je faraon z začudenjem zagledal jato srebrnih ptičev, ki so se dvigali kvišku. Usipali so se iz templjev, palač, ulic, tovaren, ladij na Nilu, iz kmečkih koč in celo iz rudnikov. Sprva je vsak srebrni ptič kot puščica švignil kvišku, toda naenkrat se mu je visoko pod nebom postavil nasproti drug srebrni ptič, ki ga na vso moč bil s kljunom in oba sta mrtva padla na zemljo.

Tisti srebrni ptiči so bile slabe molitve ljudi, ki so druga za drugo ovirale, da bi se dvignile pred prestol velikega Amona.

Faraon je napel sluh. V začetku je slišal samo šum perotnic, naenkrat je že razločil besede. In glej, slišal je molitev bolnika, ki je molil za zdravje z istočasno molitev zdravnika, ki je prosil, da bi njegov bolnik čim dalje bolehal. Kmet je

prosil Amona, naj varuje njegov skedenj in kaščo, tat je iztegal roke proti nebu, da bi brez ovire odpeljal tujo kravo in si napolnil vreče s tujim žitom.

Njihove molitve so se med seboj pobile in se razletele v kosce kakor mehko kamenje, ki ga sproži prača.

Popotnik v puščavi je omahnil v pesek in moli za polnočni veter, ki bi mu prinesel kapljico vode, mornar se je sklanjal pred Amanom s prošnjo, da bi še ves teden pihal vzhodnik. Kmet je hotel, da bi se po povodnji hitrejše posušila močvirja, ubogi ribič je želel, da bi se močvirja nikdar ne posušila.

Tudi te molitve so druga drugo ubile in niso segle do Amonovih ušes.

Največji krik se je razlegal iznad kamnologov, kjer so kaznjenci, ukovani v verige, lomili ogromne skale. Tam je oddelek dnevnih delavcev prosil za noč, da bi legli spat. Istočasno so pazniki budili nočne oddelke iz spanja, ti so pa molili, da bi sonce nikoli ne zašlo. Tam so trgovci nalagali sirove in obdelane skale in molili, da bi bilo v kamnologu čimveč kaznjencev, prav isti čas so pa najemniki za prehrano ležali na obrazu pred Amonom in ga prosili, da bi kuga pobrala kar največ delavcev, da bodo njihovi dobički večji.

Tako tudi molitve v kamnologu niso prišle do neba.

Na zapadni strani je opazil faraon dve armadi, ki sta se pripravljali na boj. Obe sta ležali na pesku in klicali k Amonu, naj potepta sovražne trume. Libijci so želeli sramoto in smrt Egipčanom, Egipčani so metali prokletstvo na Libijce.

Molitve teh in onih so se kot dve jati jastrebcev raztrgale nad zemljo in popadale v puščavo. Amon jih ni videl.

In kamorkoli je faraon obrnil svoje utrujene oči, povsod je videl isto podobo. Kmetje so prosili za počitek in manjše davke, pisarji so prosili, da bi bili davki večji in da bi se delo nikoli ne skončalo. Svečeniki so prosili, da bi Ramzes Dvanajsti ozdravel in še dolgo srečno vladal. Bil je naklonjen svečenikom in tempeljnom. Plemiči in vojaki so molili, da bi stari faraon kar hitro umrl in bi prišel za njim Ramzes Trinajsti, ki se bo uprl duhovnikom in bo ukazal vojsko.

Tako in podobno je vladal po vsej deželi razdor. Vsak je hotel zase to, kar je s strahom navdajalo drugega. Vsak je prosil zase dobrote in se ni menil za to, da s tem škoduje bližnjemu.

Zatorej njihove molitve niso segle do nebes, čeprav so bile kakor srebrne ptičke, ki so se poganjale proti nebu. Do Amona ni prišel noben glas z zemlje. Na svetu pa je vedno pogosteje vladala slepa moč in slučaj.

Naenkrat je faraon zaslišal ženski glas:

"Setek, Setek moj, debelušček moj, brž v hišo, že je čas za molitev."

"Saj grem, saj grem," je odgovarjal otroški glas.

Faraon je gledal v ono stran in zagledal ubogo hišico živinskega pisarja. Gospodar je ob luči zahajajočega sonca sklepal svoj dnevni zapisnik, žena je s kamenom drobila žito za mlince. Pred hišo je pa skakal šestletni deček kot mlad kozliček in se smejal, da sam ni vedel zakaj. Najbrž ga je prevzel večerni zrak, ki je bil poln vonjav.

"Setek, Setek, pojdi no sem, da pomoliva večerno molitev", je ponavljala žena.

"Saj grem, saj grem."

Pa zopet je tekal in skakal in se zabaval kakor brez uma.

Ko je mati videla, da se sonce že potaplja v puščavi, je odložila kamen, šla na dvorišče in zgrabila dirjajočega dečka kakor žrebe. Upiral se je, nazadnje je omagal. Mati ga je vlekla v kočo, hitro posadila na pod in ga zadržala z roko, da bi ji spet ne ušel.

"Ne zvičaj se, podvij noge in lepo sedi. Roke skleni in povzdigni. Nič nisi priden."

Otrok je videl, da se ne odtegne molitvi. Da bi smel čimprej nazaj na dvorišče, je obrnil oči proti nebu, dvignil roke in s tenkim, skoraj kričnim glasom govoril:

"Hvala ti, dobri Amon, da si ohranil danes očka pred nezgodami in dal mamici pšenice za mlince. In kaj še? Da si ustvaril nebo in zemljo, da si poslal reko Nil, ki nam sama prinaša

kruha. In kaj še? Že vem. Zahvaljujem se ti tudi, da je tako lepo na dvorišču, da rastejo rožice in pojo ptički in da rodi palma sladke dateljne. In za vse te dobrote, ki si jih nam dal, naj te vsi ljudje ljubijo kakor jaz in bolj slave od mene, ki sem še majhen in me niso učili modrosti. Ali je že dovolj?"

"Ni dovolj, otrok," je sklonjen nad svojim zapisnikom mrmral živinski pisar. "Slabo in nemarno častiš Amona."

Toda faraon je videl: Kakor se škrjanček dvigne in frfota s krili, tako se je molitev razposajenega dečka dvignila prav do prestola, kjer je večni Amon z rokami na kolenih mislil na svojo vsemogočnost. Nato se je dvignila še višje, prav do Amonove glave in mu je zapela na uho s tenkim, otroškim glasom:

"In za vse te dobrote, ki jih nam dal, naj te vsi ljudje ljubijo kakor jaz."

Pri teh besedah je vase zamišljeni Amon odprl oči in iz njih je posijal žarek sreče na svet. Med nebom in zemljo je nastala neizmerna tihota. Prenehala je vsaka krivica, vsak strah, vsa bolečina. Bolnik je pozabil na bolezen, izgubljeni v puščavi na lakoto, jetnik na verige. Potihnil je vihar in morski val, hoteč potopiti ladjo, je obstal. Po vsej zemlji je zavladal tak mir, da je sonce, ki se je že bilo nagnilo na zapad, še enkrat dvignilo žarko glavo.

Faraon se je prebudil. Poleg sebe je zagledal modreca, ki ga je vprašal:

"Veliki Ramzes, nesmrtni faraon, ali si se domislil, kje bi našel človeka, čigar molitev seže naravnost do prestola Amanovega?"

"Videl sem ga," je odgovoril faraon.

"Ali je knez, vitez, prerok ali morda navađen puščavnik?"

"Majhen šestleten deček, ki ni Amona ničesar prosil, za vse se mu je samo zahvaljeval."

"Ali veš, kje stanuje, da mu naročimo pomoči za tvoje zdravje?"

"Vem. Videl sem njegovo hišico. Toda nočem zase ukrasti njegove molitve. Svet je ogromen vrtinec, v katerem se ljudje motajo kakor pesek v puščavi. Nesreča se ž njimi igra. Ta deček daje svetu s svojo molitvijo to, česar jaz dati ne morem: kratek hip pozabe in miru. Naj dečkova molitev še dalje osrečuje svet, jaz naj mirno umrem."

Modrec je obmolknil in mislil na veliko besedo umirajočega faraona. Kmalu po tistem je Ramzes Dvanajsti za vselej zatisnil oči.

Drobiž.

P. Hugo.

JUBILEJNA LURŠKA PROCESIJA.

Procesija v Lurdu z Najsvetejšim so nekaj nepozabnega za tistega, ki jo je kedaj videl. Med njo se zgodi največ čudežev, ker zaupanje stotih vsakovrstnih bolnikov prikipi do vrhunca. Na čelu procesija namreč vedno korakata dva, ki sta bila v Lurdu čudežno ozdravljena. In sicer taka dva, katerih ozdravljenje je bilo od zdravniške komisije strogo preiskano in po enoletnem opazovanju in ponovnem preiskavanju kot čudež-

no potrjeno. Ko bolniki ta dva srečna zagledajo, tedaj začne pretresati tihi verčni mrak pretresljivi vzdih in vzkliki: "Marija še meni izprosi zdravje! . . . Še meni! . . . Še meni!" Letos, ko je Lurd obhajal svojo 75 letnico je stopalo na čelu ogromne sklepne procesije 25 takih, ki so čudežno ozdraveli: duhovniki, sestre in drugi moški ter ženske. Zato so bili prizori zdravja prosečih naravnost nepopisni.

TUDI NAŠ JUBILEJ.

Bivši cesarski Dunaj je bil od 7. do 13. sept. priča takih slavnosti kakršnih od cesarskih časov sem še ni videl. Letos je namreč 250 let kar so Turki prodrli do Dunaja in ga skoraj zavzeli. Poljski kralj Sobieski, ga je rešil in s tem rešil tudi celi zapad, da ga ni mohamedanizem preplaval. Za to priliko so na Dunaj sklicali vsenemški katoliški shod. Kljub napetosti med Hitlerjevo Nemčijo in Dollfusovo Avstrijo je bil veličasten. Do pol milijona udeležencev je bilo, med njimi štirje kardinali in več stotin druge višje duhovščine. Za otroke je bila posebna evharistična pobožnost, ki se jo je udeležilo 125.000 ma-

likov. V procesiji mož in fantov jih je korakalo 60.000, z gorečimi svečami. To je bilo za Evropo vsekako nekaj izrednega. Kot katoličani se tega veselimo, ker je Dunaj s tem pokazal, da se prav tako noče predati svojim sovražnikom rdečih src, to je socialistom, ki so že mislili da je njihov, kot se pred četrto stoletjem ni hotel predati rdečehlačnim Turkom. Kot Slovenci pa se poleg tega še radujemo, ker je bila pred Dunajem strta turška sila, ki je v naši zgodovini s krvavimi črkami zapisana. Da to je tudi naš jubilej, ki ne sme iti brez hvaležnega spomina mimo nas.

VLOMI PRI KARMELIČANKAH.

Karmeličanke na Selu pri Ljubljani so imele v teku enega leta že tri nočne obiske. Po prvem, pred nekaj meseci, so dobile dobrega nočnega čuvaja, vedno budnega in hudega "Luxa", volčje pasme. Ta jih je pri sledečih vlomih še pravočasno opozoril na nevarnost, da kake večje škode doslej še niso trpele. Le mlado sadno drevje so jim na vrtu obrali in še polomili. Sicer so pa pred nočnimi tatovi same dobre varhinje, ker imajo ponoči svoje molitve. Ena sester je pa na straži. Kajpada jim taki obiski ne morejo biti prijetni. Strah in razburjenje moti njih tiho boguvdano življenje. Le kaj iščejo tatovi pri njih. Vojna jih je pahnila v revščino, da so ko-

maj obvisela na Selu. Kljub svoji revščini pa še njih porto. To je naravnost sramota za občino Moste, v katero spadajo. Ko je bila nasproti samostanu še vojašnica, so imele tak lep mir. Vojaški poveljnik niti kakega kričanja ponočnjakov ni dopustil tam okrog. Zdaj pa razna podivjana predmestna sodrga nalašč hodi razgrajati okrog samostana, kadar sestre molijo. Potem pa še vlamlja in razburja mirno, Bogu posvečeno družino, ki je tolik blagoslov za celo okolico. Takemu vandalstvu bi morala Ljubljana sama temeljit konec napraviti, če si noče vtisniti pečata — balkanskega mesta.

CELA DRUŽINA ŠLA V SAMOSTAN.

Mr. Peter Van der Meeren de Walcheren je svoj čas živel v Parizu bogopozabno življenje, kot toliko drugih te evropske Sodome. Znani pisatelj Leon Blois, ki mu je bil krstni boter, pa ga je obrnil k veri nazaj. Postal je goreč katoličan in v tem duhu vzgojil tudi svoja dva otroka. Oba

sta šla v samostan, sin k benediktincem, hčerka k benediktinkam. Zdaj sta se pa še oče in mati odločila, da se hočeta združiti in zapustiti svet. Isti dan sta sredi septembra odšla v samostan, on k benediktinom, ona k benediktinkam.

(Dalje na str 20.)

Mala Cvetka, sv. Terezija.

Priredil P. B. A.

Enajsto poglavje.

TEREZIKIN POKLIC.

TEREZIKA je bila vsa srečna, da so njena molitev in njene žrtve imele tak uspeh pri nesrečnem Pranziniju. Trdno je upala, da je ena duša rešena na njeno priprošnjo. Zato je imela odslej eno samo željo, da bi namreč mogla prav veliko storiti za rešitev neumrjočih duš, zlasti za izpreobrnjenje grešnikov.

Nekaj časa se je bavila z mislijo, da bi šla v tuje dežele misijonarit med neverne pogane. Na drugi strani je pa čutila že več let v sebi poklic za karmeličanko in jo je vlekle, da bi sledila starejši sestri v samostan. Ko je tako tuhtala sama v sebi, kaj bi bilo bolje, se je polagoma ravno ob misli na Pranzinija končno odločila za samostan. Dogodek s Pranzinijem ji je namreč pomagal do živega spoznanja, da se duše rešujejo predvsem z molitvijo in žrtvami. To dvojje ji bo pa v samostanu pri karmeličankah v zelo visoki meri na razpolago, tako si je mislila po pravici.

Še ena zavest je pripomogla do tega, da se je Terezika končno veljavno odločila za samostan pri karmeličankah. Vedela je namreč, da karmeličanke prav posebno molijo in se žrtvujejo za duhovnike. To delajo s tem namenom, da bi zalivale delo duhovnikov z roso molitve in jim pomagale pri vzvišenem delu. Bila je takrat stara komaj štirinajst let, pa je že začela pripravljati in gladiti pot za vstop v samostan. Naredila je načrt, da vstopi o prihodnjem božiču, ko bo na tihem obhajala obletnico velike zmage nad svojo lastno slabostjo.

Toda — ali jo bodo domači pustili, ali jo bodo sestre v samostanu sprejele?

Ko je začela poizvedovati v samostanu, je več kot sestrici, bili sta si kot eno srce in ena duša — kako bo mogoče brez velikih bolečin presekatiti te tesne vezi, ki so spajale obe sestri? Toda ko je Terezika končno razodela Celini svoje namene, je nepričakovano spoznala, da je Celina že vse sama od sebe zaslutila. Prav nič ni nasprotovala, nasprotno, sama je pomagala Tereziki izgladiti njena pota.

Toda bil je še oče, ki se mu bo treba razodeti. To je bilo najtežje. Kako naj Terezika pove svojemu kralju, da se mu bo kmalu ločiti od njegove preljube "kraljice"? Kako bo prenesel novo,

morda največjo izgubo, ko je že itak več otrok daroval Bogu?

Preden se je Terezika upala govoriti z očetom, je mnogo molila in odlašala svojo stvar do binkoštnih praznikov z namenom, da bi ji takrat sam Sveti Duh pomagal pravilno postavljati bese.

Binkoštni praznik je prišel in prinesel s seboj primerno priložnost za razgovor. Bilo je zvečer po večernicah. Gospod Martin je sedel na vrtu in na obličju se mu je bralo, da je bila njegova duša polna globokega miru. Vse na okolici je bilo mirno in se kopal v cvetoči lepoti božje prirode. Sonce je zahajalo za visokimi drevesi in ptice so žvrgolele svojo večerno popevko. Prišla je Terezika in brez besede sedla poleg očeta. Že ko je prišla, so ji stale solze v očeh.

"Kaj je kraljčina moja?" je sočutno vprašal oče.

Kakor da hoče zakriti svoja lastna čuvstva, se je naenkrat dvignil s sedeža, privil svojo najmlajšo tesno nase in stopil ž njo po vrtu. Med mnogimi solzami mu je Terezika povedala, da želi iti v samostan in postati karmeličanka.

Poslušal je in tudi sam ni mogel zadržati solz. Nikakor ni poskušal, da bi odvrnil njene misli od samostana. Poudaril pa je prav krepko, da se mu zdi deklica še premlada za tak odločilen korak. Toda Terezika mu je tako prepričevalno razlagala svoje namere in poklic, da je bil kmalu popolnoma pridobljen in ji je odgovarjal, kakor more samo svetnik odgovarjati v takem primeru. Hotel je napeljati pogovor nekoliko v stran od mučne misli na njuno skorajšno ločitev, zato je odtrgal na grediči nežno belo cvetko, in je pričel razlagati, kako je Bog negoval to nedolžno stvarco v rosi in sončnih žarkih, dokler ni dorasla v to cvetočo lepoto.

Terezika je spoznala, da oče govori o njeni lastni duhovni rasti. . .

Kako zelo je morala ljubiti Gospoda, da je bila sedaj pripravljena Njemu na ljubo zapustiti lastnega očeta! Še ko je bila prav nežno dete, ji je prihajalo na misel, da bi za vse na svetu ne mogla živeti brez njega. Toda sedaj sama prosi, da bi se smela za vedno ločiti od njega. . .

Ali očetovo privoljenje še ni pomenilo, da je sedaj odstranjena poslednja ovira. Treba se je bilo posvetovati še s stricem, gospodom Guerinom. Sprva se je dobri mož na vse načine upiral. Končno se je vdal in ni hotel več nasprotovati. Toda kakor nalašč — komaj je stric odnehal, se je pojavila nova ovira, sama višja predstojnica karmeličank je Tereziko odklonila! Dejala je, da je ne more sprejeti pred 21 letom starosti. Vendar je dostavila, da dela le kot delegatinja škofova in da se je pripravljena ukloniti škofovim odredbam.

Vsa žalostna se je Terezika napotila proti domu. Nebo je bilo temno in izpod njega je lil dež v potokih. Že večkrat je bila opazila, da se je nebo rado ravnalo po njenem razpoloženju. Kadar je bila žalostna, je nebo ž njo vred prelivalo solze, kadar je bila vesela, se je nebo smejalo odzgoraj v sončnih žarkih.

Oče je ni mogel potolažiti. Končno ji je obljubil, da pojde ž njo k samemu gospodu škofu v

soseidnje mesto. Oblekla se je tako, da je imela videz starejšega dekleta kot je bila v resnici. Gospod škof je ljubeznivo poslušal njeno prošnjo, toda končno je odločil, naj ostane še nekaj časa pri očetu. Toda oče je priskočil na pomoč ljubljene hčerki in je pripomnil, da namerja v kratkem potovati v Rim. Tam bi poskusil pri samem svetem Očetu dobiti dovoljenje za hčerkin vstop v samostan. Škof je bil zelo ginjen nad obema. Všeč mu je bila resna želja dekličina, prav tako pa tudi velikodušnost očetova, ki ne misli nase, temuč le na to, da se čimprej izgledi pot za prelepi poklic ljubljene hčerke. Kljub temu ju je škof odslovil brez odločilnega odgovora.

Tereziki se je zdelo, da so se vse njene nade razbile v drobne kosce. Vseeno je odšla nazaj domov z mirnim srcem, saj je zaupala v Boga in vedela, da On čuje nad njo in bo pokazal, kaj je Njegova najsvetejša volja.

POTOVANJE V RIM.

Že tri dni po obisku pri škofu so odpotovali v Rim, Terezika in Celina. Najprej so se ustavili v Parizu. Med vsemi pariškimi znamenitostmi se je Terezika najbolj zanimala za cerkev Naše Gospe Zmagovavke. Tam je bil namreč velip kip Naše Ljube Gospe, po katerem je bil posnet oni Marijin kip, ki je nekoč v Terezikini bolezni nekako oživel in se je Marija mali bolnici nasmejala. V tistem hipu je bila deklica čudežno ozdravljena. Z vsem ognjem mlade duše se je deklica v Parizu priporočila Materi božji za varstvo in pomoč na potovanju.

Pot jih je vodila skozi Švico in gorenjo Italijo, kjer so se ustavili v Milanu, Benetkah in Loretti. Od tam so nadaljevali potovanje in ko so trdno spali sredi noči, se je oglasil sprevednikov klic: Roma, Roma. . .

Končno so bili torej na cilju. Z ganjenim srcem so obiskovali vsa svetišča večnega mesta in obema sestrama so se najbolj priljubile katakombe in ogromni Kolizej. Vedeli sta, kaj te stavbe pripovedujejo iz življenja in umiranja prvih kristjanov. . .

Kolizej je velikanska arena, kjer so nekoč kristjani junaško umirali za vero pod zobmi divjih zveri. Sveta tla so prepojena od krvi tisočerihih mučencev, ki so tam med groznimi mukami prelili srčno kri za zvestobo Kristusu.

Terezika je zelo častila mučence. Na vsak način je hotela obiskati vsak kotiček na velikanskem prostoru in se ni dala ustaviti nobenim oviram. Ravno takrat so se na nekem mestu v Ko-

lizeju vršila izkopavanja in tisti prostor je bil za javnost skrbno zaprt. Kljub temu se je Terezika odločila za izlet v globoko jamo. Pomignila je Celini in planili sta mimo čuvaja, preplezali ograjo in pohiteli navzdol do dna izkopanega prostora. Terezika je poljubila sveta tla in prisrčno molila, da bi mogla tudi ona sama postati mučenica vsaj v željah in v ljubezni do Gospoda. Po opravljeni pobožnosti sta imeli pred seboj težko nalogo, splezati iz globoke jame, toda vse se je zgodilo brez nesreče. Kmalu sta bili zopet tam zgoraj v družbi prestrašenega očeta. Ker je videl, kako srečni sta zavoljo uspelega poskusa, se jih niti ni upal grajati. Deklicama se je celo zdelo, da je mož na tihem ponosen na svoji hčerki, ki sta pokazali toliko poguma za sveto stvar.

Še oni dan so imeli napovedano avdijenco pri svetem Očetu Leonu trinajstemu. Terezika je hrepenela po tistem dnevu in se obenem silno bala, ker ni vedela, kako se ji bo posrečil drzni načrt, ki si ga je bila zamislila za tisti dan.

Avdijenca se je pričela s papeževo veliko mašo. Potem so stopali po dolgih vatikanskih hodnikih v sprejemno dvorano, kjer je sveti Oče sedel na prestolu obdan od cerkvenih dostojanstvenikov. Poleg njega je stal generalni vikar Terezikine domače škofije in je naznanil z močnim glasom, da ne sme nihče svojevoljno spregovoriti s svetim Očetom, Terezikino srce je razbijalo kot kladivo in zbegana se je obrnila k Celini, kot bi se hotela ž njo posvetovati. Celina je pa odločno pošepetala: Le spregovori. . .

Trenotek pozneje je Terezika že klečala pred papežem. Poljubila mu je nogo in roko, dvignila pogled v njegovo oko in dejala: "Sveti Oče, imam veliko prošnjo do vas."

Papež se je nagnil naprej in jo živo pogledal v oko. Zdelo se ji je, da ji gleda prav notri v globino duše.

"Sveti Oče, v čast svojega jubileja mi dovolite, da postanem karmeličanka, ko bom štara 15 let."

"Dobro, dobro, dete moje. Le stori, kakor bodo predstojniki odločili."

Deklica je sklenila roki in jih držala na papeževih kolenih. Opogumila se je še do novih besed.

"Sveti Oče, ako le vi rečete da, bodo vsi drugi pritegnili."

Leon trinajsti je uprl vanjo pogled in dejal počasi in s poudarkom:

"Da, da, dete moje, postala boš karmeličanka, ako je božja volja."

Še je hotela govoriti, pa dva častna papeževa stražnika sta ji dala znamenje, naj se dvigne. Vstala je in zopet poljubila papežovo roko ter prejela njegov blagoslov. Sveti Oče je še gledal za njo, ko se je pomikala na svoj prostor v ozadju.

Odšli so iz Vatikana in Terezika ni mogla ustaviti solz. Ves tisti dan je deževalo, kakor da celo italijansko nebo sočuvstvuje z njeno bridkostjo. Saj se je ponesrečil tako lepo zasnovani načrt. Toda storila je za svoj poklic kar je največ mogla, ta zavest ji je kmalu vlila dušni mir. Spomnila se je, da se je bila že davnaj popolnoma predala božjemu Detetu in želela postati igrača v njegovih rokah.

ZOPET DOMA!

Niti za trenotek Terezika ni opustila misli na svoj krasni poklic. Po povratku domov je zopet hitela pred škofa in ponovila že tolikokrat izraženo prošnjo. Vsako jutro je oče hitel na pošto, če ni morda že prišel odgovor od škofa.

In res. Pismo je prišlo 28. decembra, na praznik nedolžnih otročičev. Bilo je naslovljeno na samostansko prednico in je dovoljevalo, da Terezika takoj vstopi v samostan. Toda zopet nova ovira — prednica je dejala, da bo bolj primerno, ako z vstopom odlože tja do velike noči. . .

Torej nova preizkušnja po tolikih bojih in zmagah! Na Terezikino srce je trkala izkušnja, da bi si privoščila v teh mesecih čakanja kar

mного razvedrila in zabave, češ: potem bo itak vse to minilo. Toda spoznala je dragocenost časa in je premagala vse skušnjave. Še bolj strogo se je začela zatajevati, da bi si zaslužila večjih milosti v bodočem poklicu.

Oče ji je daroval tiste dni prekrasno mlado jagnje z volno snežno bele barve. Zelo se je razveselila daru in se kratkočasila ob ljubki živalci. Toda preden je mogla navezati na jagnje svoje srce, je žival zbolela in poginila. Ob tem dogodku se je Terezika prav živo zavedela, da se mora bogoljubna duša s popolnim mirom razstati tudi najnedolžnejšo stvarco, ako potreba nanese.

(Konec prihodnjic.)

Legenda ki ni legenda.

Okrog kronanih glav je ljudska domišljija spletila razne legende. Tako n. pr. okrog kralja Matjaža, Matijo Korvina, kraljeviča Rudolfa, sina Franca Jožefa, itd. To so res samo legende brez zgodovinskega jedra. Ruska carska zgodovina pozna slično legendo, ki pa, kot se je pred kratkim izkazalo, ni samo legenda. Gre za legendo o pogrebu carja Aleksandra I. Zgodovinsko je, da se je ta car po burnem vladarskem življenju iz svobodomiselstva vrnil h krščanstvu. In dobro podprto je mnenje, da je umrl kot katoličan. Šit državnih homatij in žejen resnice, je zapustil svojo prestolico in odšel na samotni Krim, da tam prestopi v katoliško cerkev in nadalje živi nekako puščavniško življenje. Tam ga je l. 1825. zalotila smrt. Na smrtni postelji je v roke ka-

toliškega duhovnika položil katoliško veroizpoved. Pogreb se je vršil s carskimi slovesnostmi v Petro-pavloskem, kjer se nahaja carska grobnica. In tu je zastavila "legenda", ki je vedela povedati, da je bil ta pogreb brez mrliča. Katoliški car ni hotel počivati med svojimi razkolnimi predniki. Javnost pa tega ni smela vedeti, zato je vlada pogreb brez mrtveca vprizorila. Zgodovinarji so to domnevo kvečjemu omenjali, sicer jo pa prepustili ljudski domišljiji. Zdaj so pa boljševidi vdrli v carsko grobnico, da iz rakev pobero razne dragocenosti. In ko so odprli rakev Aleksandra I. so jo res našli prazno, brez mrliča in brez dragocenosti. Tako bi imela ta legenda svojo zgodovinsko podlago.

Pota božja.

1.

NEKI umetnik iz Švedije po imenu Gabriel Edman je odpotoval v Pariz iz ljubezni do umetnosti in iz hrepenenja po časti in po premoženju. Toda nenadoma je težko zbolel in ker je bil nepoznan in brez premoženja, je moral iti v bolnišnico. Daleč od domovine in svojih dragih, pozabljen od svojih tovarišev, je moral okusiti vse bridkosti tujine. Tedaj pride k njemu nekega dne ena tistih pobožnih gospa, ki jih ima Pariz veliko, katerih veselje in poglobljena dolžnost je, bolnike obiskovati in nesrečne tolažiti, revnim in zapuščenim nadomestiti prijatelje. Prijazno se približa žalostnemu tujcu, ki jo pozdravi kot angela tolažbe in rešitve. "Še nikoli", ji pravi, ko se je čez nekaj časa od njega poslovila, "me ni noben obisk tako razveselil, kakor ta." Prihodnjo nedeljo je prišla zopet in z vidnim veseljem jo je sprejel. "Ampak, saj vi me še ne poznate," ji pravi nenadoma, "kako je to, da ste tako dobri in sočutni do mene?" Ah, on je tako malo vedel o krščanski ljubezni, da je bila zanj gorečnost pobožnih duš in žrtvovanje krščanske ljubezni do bližnjega zanj prava uganka.

Toda četudi je Gabriel Edman po tolikih letih popolnoma pozabil, da je kristjan, vendar se je spomnil, da je protestant, ko mu je ljubeznjiva gospa govorila o molitvi, o zaupanju na Boga in o blaženi Devici.

"Jaz nisem katolik" je dejal nenadoma ji. "K Jezusu Kristusu bi še molil, no, ampak k Mariji — nikoli!"

Modra gospa je presenečena takoj obrnila pogovor na druge stvari in ga je spravila nazadje v tako dobro voljo, da je pri slovesu, ko se ji je v izbranih besedah zahvalil za obisk, si gospa drznila ga prositi, naj v znak hvaležnosti sprejme od nje svetinjico Brezmadežne in podobico z molitvijo "Spomni se". Mladi umetnik je v to dovolil, ker se je bal, če bi to odklonil, da bi dobro go spo užalil in ji je tudi obljubil, da sprejme obisk duhovnika toda s pogojem, da ne bosta o veri nič govorila.

Tako je prišlo, da sta se spoznala slavni pater de Segur in smrtnobolni Gabriel Edman. Prvi dan je pater držal besedo, da o veri nista nič govorila, samo da ga je potolažil, mu pokazal svoje globoko srčno sočutje, ki ga imajo vsi dobri ljudje do nesrečnega človeka. Drugi dan so bili vsi zadržki naenkrat odstranjeni; duša umetnikova se je naenkrat tesno združila z dušo duhovnika,

ki je v dušo umirajočega vлил živo vero, trdno upanje in gorečo ljubezen. Ko je govoril bolniku o trpečem Jezusu, njegovi božji materi, o svetih zakramentih, o sveti Evharistiji in o večnem plačilu, je Gabriel jokal kakor otrok. "Še nikoli nisem slišal kakšnega človeka tako govoriti", je dejal tiho. "Vi ste moj angel, moj prijatelj, moj oče."

Po nekaterih urah, ki so veljale popolnoma poduku v krščanskem nauku, je hotel pater Segur, ko so mu usmiljenke pošepnile, da bo bolnik težko noč preživel, pripraviti bolnika, da bi prestopil v katoliško cerkev.

Naj mladi in goreči duhovnik to sam pripoveduje.

"Moj sin," dejal sem težko bolnemu, "v srcu ste že katolik. Zakaj bi se branili, to tudi jasno in odločno povedati. Vi ste težko bolni in nikar ne odlašajte več, stopiti v naročje edino prave cerkve."

Bolnik je molčal, samo neprenehoma je gledal vame.

"Ali hočete postati katoličan?" sem nadaljeval.

"Da" je mrmral, "toda kaj bo rekla moja družina, ko to zve?"

"Kaj bo rekla. Če kdo spozna svojo zmoto, ali ni popolnoma prav, je še potrebno, da jo zapusti ni se povrne k resnici? Ali verjamate trdno," sem vprašal, ko sem videl, da stvar resnice v boju, ki ga bije njegova duša, zmaguje, "da je Bog in tri božje osebi: Oče, Sin in sveti Duh?"

"Da, verujem."

"Ali verjamate, da se je Sin božji včlovečil, da je na križu umrl, da bi nas odrešil in nam odprl nebesa?"

"Verujem."

"Ali verjamate, da je samo ena prava cerkev in da je to katoliška?"

"Verujem."

"Torej, hočete postati otrok te cerkve?"

"O, da!"

Vzel sem stekleničico krstne vode, katero sem prinesel za vsak slučaj seboj in ga krstil pogojno na ime Gabriel. To je bilo 30. novembra 1850.

To je napravilo bolniku neizmerno veselje. Potem sem ga spovedal in mu dal sveto odvezo seveda tudi pogojno, kakor je v takih slučajih predpisano. Ko sem bil gotov, me je objel z neizrekljivo ginjenostjo in nežnostjo.

“Moj oče,” je mrmral, “o kako ste me napravili srečnega. Kako dober je Bog! On mi je vse odpustil, on me ljubi in jaz ljubim njega! Še nikoli v mojem življenju nisem bil tako miren in tako srečen. Hvalim božjo previdnost, ki me je

pripeljala v to bolnišnico, kjer sem našel rešitev svoje duše.”

Mirno je zaspal na večer družega dne v Gospodu, ki ga je tako usmiljeno k sebi poklical.

2.

Neki stotnik, sin hrabrega v vojski padlega generala, je bil v vojni težko ranjen in v Pariz k svoji rodbini pripeljan. Njegov oče ga ni dal krstiti ali iz malomarnosti ali brezboštva, ker je to imel za golo zunanost, ki za častnika nima pomena.

Po končani bolezni je šel ta častnik dne 13. septembra leta 1837 čez trg Petit-Perez v Parizu ob pol sedmih zvečer, dve ženski sta šli pred njim v bližnjo cerkev in mehanično jima je sledil in šel pred oltar brezmadežnega Srca Marijinega. V tem trenutku je stopil govornik na prižnico. On je govoril najpoprej o svetem Avguštinu, pripovedoval je o mestih Hippo, Tagaste, Kartago, kjer je sveti Avguštin kot mladenič bival. Častnik je prišel iz Alžirja, to je iz Afrike in je vsa ta mesta poznal. Še bolj so ga zanimala mesta, o katerih je pridigar govoril naprej, kakor Rim, Neapel, Milan, kjer je kot vojak bival. Z vedno večjim navdušenjem je poslušal še nadaljne besede govornikove, ki so bile tko mile a tako goreče in mu tako globoko segle v srce. Na koncu je pridigar priporočal vsem udom bratovščine presvetega Srca Marijinega, naj molijo za tistega izmed pričujočih, kateri je molitve najbolj potreben. Neki čut ginljivosti je pri teh besedah prevzel stotnika in kakor drugi tako je pokleknil tudi on in mislil, da vsi pričujoči molijo za njegovo ubogo, mrtvo dušo. Mogočno se je v njem vzbudila misel, postati kristjan in otrok božji.

“Ko sem prišel iz cerkve,” tako pripoveduje sam, “sem se spomnil, da čakajo name moji tovariši-kameradi, da bi šli na veselico. Toda jaz nisem imel nič več veselja iti v vojašnico, šel sem na svoj dom v svojo sobo, da sem nemoten premišljeval o utisih, katere sem ravnokar dobil. Celo noč nisem zatisnil oči, moj duh je bil prerazbur-

jen; jaz nisem vedel, kaj terja vera od mene, kaj moram storiti, da prijmem sveti krst, samo to mi je povedal zdrav razum, da moram drugačen postati in sedanje življenje pustiti. Mislim je sledila odločitev in potem dejanje, kajti jaz sem hotel na vsak način kristjan postati kakor sveti Avguštin.

In res se je podvrgel častnik vsem skušnjam, študiral je nauke svete katoliške vere in dne svojega krsta 17. septembra. Med svetim obredom je kazal njegov vojaški obraz vsa čustva, ki jih je čutilo njegovo srce. Solze veselja so se lesketale v njegovih očeh in odločnost v odgovorih na vprašanja so kazla na trdno njegovo versko prepričanje. Po končanem obredu se je vrgel častnik v naročje duhovniku, ki ga je pripravil za sveti krst, in zaklical ves vesel: “Oh moj oče, kako se vam zahvalim, da ste me storili tako srečnega. Sedaj sem kristjan, otrok nebeškega Očeta, dedič večnega kraljestva!” Da je bila njegova sreča še bolj popolna, so mu podelili drugi dan še angelski kruh in sveto birmo. Tri dni pozneje je moral Pariz zapustiti in iti k svojemu regimentu. Ko so mu svetovali, naj se zaradi neprijetnosti na potu zadovolji s tihimi ustnimi molitvami v javnih vagonih, je dejal: “O ne, jaz sem že na to mislil, in svojo mašno knjižico v svoj kovčeg zapokal, da bom pridno iz nje bral in če se bo kedo čudil ali me zasmehoval, mu bom povedal svoje življenje, mislim, da me bo potem pri miru pustil.”

Kako je prišlo, da se je ta od resnice tako daleč oddaljena duša in potom s tako gorečnostjo napolnjena tako hitro k Bogu vrnila? Skrivnosti tega spreobrnjenja ne iščimo nikjer drugje kakor pri usmiljenem Sreču Brezmadežne nebeške Kraljice!

3.

Bilo je leta 1860, ko je vstopil nekega dne mlad mož odličnega obnašanja in ponosne hoje v cerkev svetih mučencev v Milanu na Laškem. Na njegovem obrazu je ležal izraz neizmerne notranje bolesti in znamenje razburjenega, nesrečnega življenja. Poklical je duhovnika, ki je ravno pridigoval, po pridiki k sebi in mu ves razburjen

dejal: “Vi služabnik Gospodov, se mi zdi, da poznate vsa nerazumljiva pota nesrečnega človeškega srca. Moj duh je omamljen, moje srce uničeno, življenje mi je v breme, jaz ne morem teže, ki me tlači, dalje prenašati. Iz teh besedij zamorete sklepati moje težko stanje, v katerem se nahajam. Peljite me h kakemu križu, blagoslovite

me, potem me spovejte in odvežite od mojih grehov, potem bom pa naredil konec temu življenju, ki ga sovražim."

Ta mladi mož je bil član neke iz laške revolucije znane rodbine. Z železno vztrajnostjo se je držal načel stare vlade in bi bil šel rajše v ujetništvo, kot da bi odstopil od svojih idej. Zdaj je bil pa zapuščen in zaničevan, njegovi pristaši, ki so ga popreje oboževali in kot mučenca častili, so mu vsi postali nezvesti. Črna in temna je bila pred njim bodočnost, z jezo in bridkostjo je gledal v preteklost, z ostudnostjo v sedanost. Smrt samo, tako si je mislil, zamore storiti konec temu neznosnemu trpljenju.

Zastonj so bile vse mile in prijazne besede duhovnikove, vse iskrene prošnje, da bi ga odvrnil od strašnega naklepa, povedal mu je tudi, da je vsaka spoved zastonj, dokler ima take samomorilne misli. Nesrečni človek mu je dal samo ta odgovor:

"Torej me nočete spovedati? Dobro, pa naj bo Bog bolj z menoj usmiljen, kakor ljudje."

Poln sočutja in ljubezni je skušal duhovnik še enkrat dati poguma in zaupanja tej ubogi, ne-

srečni duši, toda zastonj. Zaslepljeni človek ni hotel spoznati, da ga pravični Bog obiskuje in kaznuje. Odšel je. Žalosten je gledal duhovnik za njim in vsem pričujočim v cerkvi v ginljivih besedah priporočil, naj goreče molijo za spreobrnjenje enega grešnika in ga priporoče posebno brezmadežnemu srcu Marijinemu, ker — tako je končal — nezaslišano je, da bi se duša priporočena brezmadežnemu srcu Marijinemu, vekomaj pogubila. — Medtem je šel tisti nesrečni človek ven tje na polje, vzel kapo z glave doli, napravil križ in nastavlil samokres na prsi in izprožil. Brezvesten je padel na tla, toda ni bil mrtev. Blizu stoječi delavci, ko so slišali strel, so pritekli, so pobrali ranjenca in odpeljali so ga v bolnišnico, kjer je dobil takoj zdravniško pomoč.

Pač je bilo njegovo življenje izgubljeno, toda njegova duša se je skesana obrnila k Bogu. Skesano je obžaloval svoje preteklo življenje, s solzami v očeh priznal svoje zmote in pregrehe, daroval je Bogu vse strašne bolečine in umrl, ko je pobožno prejel svete zakramente, mirno v srečnem upanju na boljše življenje.

4.

Bilo je za časa obleganja mesta Pariza leta 1871. Zaradi obstreljevanja je bilo v ulici Notre Dame pri zavodu usmiljenih sester veliko šip pobitih. Potreben je bil steklar, katerega so takoj poklicali. Ko je on vso škodo popravil in nove šipe naredil v okna, je neka sestra se pogovarjala s tistim steklarjem in mu hotela vcepiti pobožne misli, toda vse njene besede so padle na kamenita tla.

Delavec je že iz olike vse lepo poslušal, kar je rekla pobožna sestra, toda ko je videla, da je vse zastonj, je obmolnila in v srcu molila za izgubljeno dušo. Nenadoma ji je prišlo nekaj na misel, kar je tudi precej izvršila. Hitro je našla mali rožni venec in ko se je steklar že odpravljal, mu ga je ponudila in kratko povedal, kako ga naj on moli. Toda mož je imel malo veselja do tega, da bi se naučil, to reč moliti, ali rožnivenec sploh sprejeti, zato ga je sestra prosila ganljivo: "Oh, prosim vas, sprejmite ga in ga denite v svoj žep, boste videli, da vam še srečo prinese; in ko boste kedaj v veliki stiski in nadlogi, molite na rožnem vencu, boste videli, da vam bo nebeška Kraljica pomagala."

Da bi sestre ne razžalil, ga je vzel in dal v žep, kjer bo, tako si je mislil, mirno ležal in se preje od obleke, kakor od molitve obrabil.

Nekaj dni pozneje se je sklenil mir in neka-

terim se je dovolilo, da so mesto zapustili. Tudi naš steklar je dobil pas in vesel letel iz mesta ven, da bi si kupil za družino nekaj živeža, ker že nekaj tednov ni jedla družega, kakor suhi kruh. Toda kar vsa okolica ni imela nobenega živeža, tedaj je moral iti notri do kraja Villeneuve. Bil je zelo truden, lačen in posebno žejen. Šel je v neko gostilno, kjer je sedelo več Prusov, in si dal prinese vina. Hitro ga je izpil par kozarcev in ker je bil razgret in malo vinjen, je jezen na pomanjkanje, ki ga je moral okusiti zadnje čase, začel zabavljati čez Napoleona, Viljema in Bismarka, te šibe ljudstva, ki naj bi jih vse obesili na vislice, je dejal. Prusi so nekaj časa mirno poslušali, toda ker ni nehal, jih je, potrpežljivost minila, aretirali so ga in zaprli. To ga je streznilo — in začel je počasi misliti. "Kaj bodo z mnenj počeli? Koliko časa bom v ječi zaprt? Kaj dela moja žena in otroci? V lepo past sem padel in slabo sem molil. Ko bi vsaj kaj jedel, lakota me mori, od danes zjutraj nisem še nobene stvari pokusil." Tedaj se je spomnil, da mora imeti v žepu še en košček kruha, in ko ga išče, zagradi za — rožni venec. "Ah, to je rožni venec tiste usmiljene sestre," pravi smehljaje. "No, ta je pač izgubila čas se svojimi opomini. Toda, stoj, ona je rekla, da naj ga molim, kedar pridem v zadrego. No, sedaj sem, pa še v kakšni. Toda, kako se že moli,

ona me je učila, pa sem pozabil." Med tem, ko je ta revež se spominjal, kako je si svojo materjo v mladosti molil sveti rožni venec, se je spomnil na Ave Maria, katera molitev že toliko ni prišla preko njegovih ust, so se odprla vrata in notri stopi bavarski častnik. Začuden zagleda delavca, ki je mirno ležal na slami in imel rožnivenec v rokah.

"Da", pravi častnik, "ali niste vi revolucijonar?"

"O ne," je dejal mirno ujetnik.

"Torej, vi ste katoličan."

"Da, res, saj ravno molim rožnivenec."

"No, ker je temu tako," pravi prijazno častnik, "potem ste prosti, toda za naprej bodite bolj olikani z nami, ker tudi mi smo katoličani, ki molimo rožnivenec."

Revni, zdaj presrečni steklar je mirno in tiho hitro zapustil ječo. Ko je prišel v Pariz nazaj, je takoj šel k usmiljenim sestram, povedal vse, kaj je doživel in obljubil tisti sestri, kateri se je še le sedaj posebno zahvalil, da ne bode molitve rožnega venca nikoli opustil in da bo v vseh svojih bridkih urah klical tisto na pomoč, ki je uslišala njegovo tako nepopolno molitev.

Otroška križarska vojska.

P. Hugo.

Dunajski apostol otrok prelat Moersinger je po vojni, ko je Dunaj postajal vedno bolj "rdeč", pri otrocih zastavil, da vzgoji nov rod, ki bo odločneje branil katoliški značaj nekdanje prestolice, kot to znajo stari, svetovno znani "gemitlihi" Dunajčani. Začel je izajati posebni nabožni list za otroke, ki je bil kmalu v sto tisočih otroških rok. Ker tej armadi ni mogel posamič odgovarjati na pisemca, je zamislil skupne "Otroške dneve", na katerih je malčkom odgovarjal na njih vprašanja. Iz teh "Otroških dni" pa so se razvili "Jezusovi dnevi". Vsak otrok dobi obenem s svojim glasilom vprašalni listek z naslovom "Jezusovi dnevi". Na listku so razna vprašanja, na katera mora odgovoriti in nato izpolnjen listek vrniti uredniku in voditelju. Vprašanja se glase: Ali sem danes opravil jutranjo molitev? Ali sem bil pri sv. maši? Ali sem obiskal Jezusa v tabernaklju? Ali sem se v cerkvi lepo obnašal? Ali sem koga pridobil za obisk Jezusa, za sv. mašo, sv. obhajilo?

Ali sem molil pred in po jedi? Ali sem se za Jezusa v čem premagal? Ali ssem opravil večerno molitev? In še nekaj podobnih vprašanj. Na vsa mora otrok za vsak dan v mesecu odgovor dati, oziroma kar v dotično, že naznačeno rubriko zapiše Da ali Ne. Iz "Jezusovih dni" je pognala otroška "Evharistična straža", to je molitvena ura pred sv. Rešnjim Telesom, katere se udeležuje nad pol milijona otrok. Iz te pa je pognalo pogosto prejemanje sv. zakramentov. Angeljske mize so vendar bolj oblegane od otrok. Od časa do časa ti mali evharisti in križarji prirerajo slovesne "Križarske procesije", katerih se udeležuje po več desetisoč otrok. Te so živo izpraševanje vesti starejšim verskim zaspancem. Po istem vzorcu mobilizira otroško križarsko vojsko ljubljanski frančiškan Rev. Krizostom Sekovanič. Nje ognjišče je "Lučka", ki jo sam izdaja in urejuje. List, ki je kot nalašč za otroke. Vspehi so prav tako razveseljivi.

Iz Fejsalovega kraljestva.

Pred kratkim je v Švici umrl kralj državnice Irak, tam nekje v Mezopotamiji. Zdravit se je prišel v Evropo, a je našel smrt. Časopisje je vedelo poročati, da je mnogo storil za svojo državo. A od druge strani izvemo nekaj, kar mu ni v čast. V svojem kraljestvu je imel tudi kakih 80.000 kristjanov, nestorijanske sekte. Njih patrijarha Mar Simuna je pognal čez mejo in vpriporil med njimi vprav mesarsko klanje. Po ne-

kem poročilu iz Londona so njegovi vojaki na iraško-sirski meji hladnokrvno poklali 1000 kristjanov. Neki angleški častnik očitvelec je samo v eni vasi naštel 315 krvavih žrtev tega pokolja. V koliko gre ta krščanska kri na njegovo vest, seveda ne moremo soditi. A kot vrhovni gospod si gotovo ni mogel enostavno rok umiti, prav tako kot Pilat ne.

Msg. Anton Ogulin.

P. Hugo.

DNE 25. avg. smo v St. Paulu, Minn. spremili k zadnjemu počitku enega naših najodličnejših v tej deželi — Rt. Rev. Monsg. Anton Ogulina. Bil je patrijarh šentpavelske duhovščine naše krvi, tako po letih, kot po časti. Sicer ni zarezal nobene globlje brazde v slovensko izseljeniško ledino te naše nove domovine, ker je ves čas deloval med tujci. Vendar se čuti "Ave Maria" dolžno, mu postaviti skromen spomenik. Saj slovensko srce je vedno toplo bilo

Stariho. Rojen je bil 16. febr. 1862. v Cerovcu v semiški župniji. Nadarjenega Tončka so poslali po dovršeni domači šoli v Novo mesto, da bi se izučil za gospoda. Za kak drug poklic svojim sinovom takrat verni kmetški starši sploh niso imeli denarja. Novomeška gimnazija je bila takrat še v rokah oo. frančiškanov. Tone Ogulin je tam izvršil pet razredov. Gotovo bi bil še druge tri in stopil v ljubljansko bogoslovje, da ni njegov ožji rojak, poznejši

v njem in med tovariši rojaki se je vedno najbolj domačega čutil. Že ko se mu je sonce nagnilo v zatop, ga je še potegnilo čez morje, da se v naročju matere domovine znova ogreje zanjo. In končno, ali nam niso v ponos možje naše krvi, ki so se s svojim delom znali med tujci uveljaviti in jim izsiliti častno priznanje?

Msg. Ogulin je bil sin belokranjske prestolice Semiča, ki je dal Ameriki še odličnejšega sina našega naroda, škofa

škof Stariha, ki se je mudil na obisku v domovini, okrenil njegovo pot v drugo smer. Pridobil ga je za Ameriko.

Semkaj je došel z Rev. Stariho 1. sept. 1880. Isto leto je Rev. Trobec, poznejši šentklavski škof pripeljal iz domovine g. Solnca. V St. Francis Seminary, Wis., kjer naj bi nadaljevala svoje študije, sta se našla in skupaj preganjala domotožje. Rajni Monsignor je vedel povedati, da sta prišla v zavod ravno, ko so gojenci imeli duhovne vaje. To

je bilo njima takrat še nekaj tujega. Mladi ljudje, polni življenja, ki si imajo navadno več povedati kot znajo, so kot mrtvci hodili mimo njih. G. Solnce je mislil, da nočejo z njima kot privandrancema imeti nobenega stika. Pa pravi Ogulinu ves domotožen in še užaljen zraven: "Ti, Tone, če ima pa tako biti, je bolje, da poveževa zopet svoje cule in jo mahneva nazaj, odkoder sva prišla." A po duhovnih vajah so se gibčni jeziki tovarišev razvezali in skušali zamujeno nadomestiti. V živahnem semeniškem življenju, ki ste se ga tudi naša dva "zelenca" polagoma začela vdeleževati, je domotožje jelo ginevati in kmalu sta se pripeljala na Ameriko. Po pospešenem modroslovnem in bogoslovnem študiju sta bila oba že čez štiri leta posvečena v mašnike. Rev. Solnce 24. jun. 1884., po milwauškem nadškofu Heissu, Rev. Ogulin pa, ki je bil takrat še premlad, 19. sept. 1884., po šentpavelskem nadškofu Irelandu. Novo mašo je zapel dva dni pozneje v novi župni cerkvi sv. Frančiška Sal., ki jo je ravno zgradil in organiziral župnijo Rev. Stariba.

Odtod je zavil v Gospodov vinograd. A takoj kot samostojni dušni pastir. Kaplan ni bil nikoli. Preveliko pomanjkanje duhovščine je še bilo, zlasti duhovščine za hitro rastoče nemške župnije, da bi mogla biti po dva. Njegovo prvo mesto je bilo v Heron Lake, kjer pa še ni bilo cerkve zanj. Zgraditi si jo je moral sam. Nadškof Ireland mu je dal potreben les in mu ukazal, naj jo postavi ter organizira župnijo. Tu je ostal štiri leta, ko je bil prestavljen na župnijo Brezmadežne v St. Peter, Minn. Cerkev je tu že našel, pač pa je moral zgraditi župnišče. Ko je nadškof videl njegove gospodarski in organizacijski talent, mu je izročil še večje delo. Poklical ga je v mesto St. Paul in mu poveril organizacijo nove nemške župnije sv. Bernarda. Tu je najprej postavil cerkev in šolo pod eno streho. Ko se je župnija pod njegovim spretnim vodstvom opomogla in je plačal ves dolg, se je lotil zidanja nove velečastne cerkve, ki je ponos mesta in škofije. Celih dvajset let je vzorno vodil to župnijo in se takorekoč zršel z njo. Najbrž bi bil tu ostal, da se niso okoliščine bistveno spremenile.

Župnija sv. Bernarda je v teku let zelo narasla in zahtevala več dušnih pastirjev. Nasprotno pa je stara župnija Marijinega Vnebovzvetja, ki so jo že od l. 1857. opravljali benediktinci iz S. Johns opatije, zaostala in nudila premajhen delokrog za tamkajšnji priporat. Zato je škofijstvo oo. benediktince premesnilo k sv. Bernardu. Ker si je Rev. Solnce, dotlej župnik pri sv. Neži, želel manjše župnije, je on prevzel župnijo Marije Vnebovzete, Rev. Ogulin pa je prišel na njegovo mesto k sv. Neži. To župnijo je organiziral Rev. Jakob Trobec in jo opravljal dotlej, ko je postal šentklovdski škof. Rev. Solnce pa je sezidal krasno župno cerkev, ki je takrat stala četrto milijona dolarjev. Ker jo je komaj štiri mesece po posvetitvi zapustil, kajpada ni mogel kaj prida dolga odplačati. Okrog \$200.000 ga je še bilo. Zato je nadškof Ireland Rev. Ogulina poslal tja. Poznal ga je kot večšega gospodarja in upal, da bo kos težki finančni nalogi. Ni se varal. Rev. Ogulin, takrat na višku moške dobe in podjetnosti, je krepko poprijel. V 15 letih je plačal ves dolg. Nato je začel cerkev znotraj lepšati. Napravil je lep marmornat glavni altar, barvana okna, orjaške lestence, zadnja leta tudi mikrofon na prižnici, da je mogel z lahkoto zajeti celo prostrano cerkev. Nameraval je graditi tudi novo župnijsko šolo, ker je dosedanja za preko 900 otrok premajhna. Zbral je zanjo že precejšnji kapital.

Tako so njegove številne zasluge za škofijo kar kričale po priznanju. In to mu je 5. febr. 1924. tudi došlo. Papež ga je imenoval za svojega hišnega prelata. Tudi škofija mu je priznala njegovo uspešno, žrtev polno delo

za svoj procvit. Bil je škofijski konzultor in član škofijskega upravnega sveta.

To bi bil le nekak okvir njegovega domala polstoletnega duhovniškega stremljenja in udejstvovanja. Njegovo celotno sliko bi nam mogli podati le tisti, ki so bili z njim v ožjem stiku in priče njegovega podrobnega delovanja, z vsemi žrtvami in razočaranji. Toda več njegovih intimnih, katerim je zaupal svoje načrte in trud, ki ga je njih izpeljava zahtevala, kot Rt. Rev. Plut, Rev. Solnce, Rev. Bajec, Rev. Seliškar, so šli že pred njim v večnost in nesli to nepisano zgodovino s seboj. Eden njegovih stanovskih tovarišev, ki ga je že 40 let bližje poznal, ga je kratko takole označil: "Mož je bil pošten, pobožen, tih in vedno prijazen. Če je bilo treba, je govoril tudi trdo, znal je to prav dobro. Prijatelj je imel zelo veliko." Šentpavelski "Wanderer" pa mu je v posmrtnici dal sledeče spričevalo: "Msgr. Ogulin ni bil samo organizator župnij, ampak je bil v prvi vrsti prijatelj in pastir duš. Ne da bi ga kdo videl, je obiskaval svoje župljane, jim pomagal v zamotanih zadevah in dajal svete v njih težavah. Duhovniki in ljudstvo nadškofije — med njimi tudi katoliške nemške organizacije — so zgubili z njim pravega prijatelja in zvestega svetovavca." Zato so mu bili poštenu župljani povsod, kjer je deloval, iz srca udani. Nasprotnikov mu kajpada tudi ni manjkalo. Pri sv. Neži je nekoč komaj ušel nasilni smrti. Nek zlikovec mu je ponoči vrgel bombo v spalnico, ki je napravila veliko razdejanje, on je pa ostal nepoškodovan.

Že mu je svitala prva motna zarja zlate maše, ko ga je trdo prišla vodenica in po šestih tednih 21. avg. končala svoje delo. Pogreb je imel veličasten. Okrog 200 duhovnikov, med njimi kajpada vsi šentpavelski tovariši-rojaki, večina slovenske duhovščine in še od drugod, kakih sto sester in tisoče ljudstva, se je zbralo k pogrebni obredom v njegovi župni cerkvi sv. Neže. Ko je žalni sprevod korakal v cerkev, so nam samo mogočne orglje, v rokah mojstra-rojaka Rev. Missia, povedale, da spremljamo svojega rojaka na zadnji poti. Skrivnostno tiho so mu pele: "Blagor mu, ki se spočije. . .!" Za slovensko žalno pesem in govor seveda ni bilo mesta. V angleščini mu je izbrano govoril v slovo Msg. Humphrey Moynihan. Le v imenu nemških župljanov se je po eni prejšnjih sv. maš v nemškem jeziku poslovil od njega naš rojak Rev. Rant. Pač pa mu je improvizirani slovenski duhovniški zbor na pokopališču zapel slovensko nagrobnico.

Nekam tesno je nam slovenskim duhovnikom bilo pri srcu, ko smo zapuščali župnišče pri sv. Neži. Od početka sem je imelo slovenskega gospodarja: Trobec, Solnce, Ogulin. Slovenske roke so gradile impozantno cerkev ob njem, katere zvonika kraljujeta nad mestom. Tu je bilo središče šentpavelskega slovenskega krožka, kajti vsi imenovani so bili zlate duše. Želeli smo, da bi ostalo tako še nadalje. Morda zaenkrat še bo. A za dolgo težko. Slovenski duhovniški krožek tamkajšnje nadškofije, po naklonjenosti nadškofa Irelanda nekaj močan in vpliven, se hitro redči. Ni več tako daleč čas, ko bodo po njem ostali še samo grobovi. Toda, ali naj samo oni enkrat oznanjajo, kaj so Slovenci storili za minnesotske Nemce? In tega dela je za debelo knjigo, zlasti če privzamemo še Pirca in njegovo slovensko gardo, s katero je zastavil misijonsko polje med Nemci. Ti sami se jim bodo težko kedaj po za-slugi oddolžili. Treba bi bilo, da mi mislimo na to in zbiramo snov iz živih in mrtvih virov. V ponos bi bilo tako delo nam in domovini. S tega stališča bi želel, da bi kdo, ki je bolj poznal življenje in delo Msg. Ogulina kot jaz, isto v podrobnosti spopolnil. Njemu bo šlo vsckako častno mesto v tej kulturni zgodovini. Bog, ki plačuje na podlagi svoje knjige življenja, v kateri je vse zapisano, naj bo raj-nemu obilen plačnik!

Glasovi od Marije Pomagaj.

P. Hugo.

Spodobí se, da se lemontski glasnik še enkrat oglasi, preden mu zima zamaši usta. Saj ga včasih že kar zebe. In te dni je dobil od Mrs. Frances Starman, tam iz daljnega Arkansasa, dva kosa zimske odeje. Sicer mu ni rekla naj gre spat, pa že sam ve, kaj to pomeni. Zima je na pohodu. Ker pa ne ve, če jo bo še pretolkel in se še kedaj oglasil, bo najbolje, če pravočasno svoj dolg umirajoče sezone poravná. Čeravno so bili še slabi časi in negotovo, bo li prvi zarji zboljšanja sledili lepši dnevi, so se ljudje

radi odzivali našim vabilom na različne slovesnosti, ki smo jih v tej sezoni obhajali. Vsekako smo jim za to dolžni priznanja in zahvale.

Tri večje slavnosti smo v tej sezoni imeli, poleg par manjših: Slovenski dan 4. jul., Baraga-Jegličev dan 29. jul. in blagoslov lurske grote na Delavski praznik 4. sept. O prvih dveh je bilo že nekaj poročano. A o drugem bi imel še nekaj dostaviti.

BARAGA - JEGLIČEV DAN.

To je bil za blagoslovom samostana cerkve ter seveda za katoliškim shodom doslej največičastnejši dan, dasi je bila reklama zanj zelo manjha, zlasti v kolikor je bil Jegličev dan. Kajti šele v zadnjem trenutku smo zvedeli za Jegličev dan v domovini in dobili poziv, naj ga tudi mi proslavimo. Ko bi bili toliko bobnali kot so za Jugoslovanski dan na čičaški razstavi bi bilo 29. jul. v Lemontu samo vernih Slovencev več, ko na Jugoslovanskem dnevu vseh Jugoslovancev vernih in nevernih. Saj jih je itak najbrž bilo. Znamenje, da naš narod še pozna svoje prave voditelje in jim je hvaležen.

Naši Jolietčani so se ta dan posebno izkazali. Ves Joliet je bil tukaj. Seve, kjer so pastirji, tam mora biti tudi čreda. Kajpada tudi njih slavne šolske godbe ni manjkalo, ki je vsepovsod, kjer nastopi, magnet za ljudstvo. Z njo je nastopila tudi godba od sv. Štefana v Chicagi. Mi homo pridno sledili razvoju obeh in na Baragov dan primerjali, kajtera se bolj postavi. Kajti Baragov dan bo poslej vsako

leto, dokler se mu ne bomo poklonili na altarju, če nam Bog da čakati to srečo.

Na letošnjem Baragovem dnevu je bilo nekaj pomanjkljivega. Godbi niste imeli pravega mesta. Bil je sicer zanj določen poseben ograjen prostor, sredi poslušavcev. A le tisti so mogli videti mlade umetnike in umetnice v slikovitih uniformah, ki so bili v prvih krogih. Videti so jih hoteli pa vsi, ker je v tem poseben užitek. Tako so zadaj stojéči stegovali vratove kot lačno vranišče, ko mu mati kosilo prinese. Za ta užitek vseh bo v prihodnje bolje poskrbljeno. Nasproti groti je narejena vzvišena, dosti razsežna platforma v ta namen. Prihodnjo spomlad jo bomo končno uredili. Tam bo prostor za muzikante. Od vseh strani jih bodo poslušavci izpod senčnatih hrastov lahko videli, kako obvladujejo svoja godala, ki so mestoma večja kot godbeniki. Na tej platformi nameravamo pozneje postaviti tudi Baragov spomenik.

MARIJIN DAN.

Na Delavski praznik 4. sept. pa, kot rečeno, smo imeli Marijin dan, Lurske Gospe. Slovesno smo blagoslovili njeno groto. S tem se nam ni prav nič mudilo. Grota je bila že delj časa zaenkrat dovršena in zasebno tudi že blagoslovljena, da je lahko služila svojemu namenu. Slovesni blagoslov smo hoteli odložiti dotlej, ko bo tudi ves njen širši okvir primerno urenjen. Ker nam je pa letošnje leto prineslo toliko nagibov za slovesni blagoslov, ga nam ni kazalo odlašati. Sveto leto je, petinsedemdesetletnica prikazovanja Brezmadežne v Lurdu in še leto, ko bo Lurska Bernardka proglašena za svetnico. Vse to nas je nagnilo, da smo pospešili slovesni blagoslov. A je bilo treba krepko zavihati rokave, ker je bila še dokaj dela pred nami. Dobro, da smo imeli med počitnicami več delovnih moči na razpolago. To je naša delovna sezona, vsaj onih, ki nam težaško delo ni poklic. Med letom ni noben klerik zaposljen pri tem delu, ampak samo pri knjigah. Ima z njimi dosti posla.

Imeli smo izredno suho poletje. To je bilo z enega stališča jako ugodno za nas, z drugega pa prav neugodno. Cvetlični nasadi in travnata setev so dehteli po moči. Sicer smo speljali vodo na hrib in pridno zalivali, a umetno namakanje in naravna moča ste si kot prava in žitna kava. Cvetlice smo pač vzdržali, travo pa smo morali prepustiti žgočim sončnim žarkom. Kompleks, ki je koprnel po moči, je le prevelik in količina vode zanj zdaleka nedostatna. Tudi jezerce, ki je bilo spomladi tako dobro založeno, da je čoln s štirimi osebami z lahkoto rezal brazdo v njegovo gladino, je postajalo vedno plitvejšo.

Prvotno smo blagoslov nastavili na zadnjo nedeljo avgusta in to tudi že objavili. Potem nam je pa prišlo na uho, da bo isto nedeljo v Jolietu nekaj velikega, praznovanje šestdesetletnice župnika Rev. John Plevnika. Ker se

pri Jolietčanih nismo hoteli oddolžiti z našo konkurenco, ampak smo se jim hoteli oddolžiti za Baragov dan, smo našo slovesnost pomaknili za en teden naprej in o tem javnost obvestili. A kot se je prepozno izkazalo, smo se zmotili. Rev. Plevnik je slavje svojega jubileja, o katerem se je šušljalo, odklonil. Med tem pa so združena jolietška društva, preden so kaj vedela o naši premestitvi, sklenila za isto nedeljo skupni piknik. Tako smo zopet skupaj zadeli. Onim ni kazalo spreminjati, nam pa še manj, že drugič. Tako smo ostali vsak pri svojem. A kljub tej neprevideni koliziji je bila udeležba večja, kot smo jo pričakovali. Vse bližnje naselbine, pa tudi oddaljenejše, kot La Salle, Milwaukee in celo Pittsburgh, New York, San Francisco so bile zastopane. Še posebno nas je veselilo, da so iz manjših naselbin širšega okoliša Chicage, ki nimajo slovenske župnije kot n. pr. Elmhurst, Aurora, Porter, Ind. in dr. so v lepem številu prihiteli.

Groto smo za ta dan še posebej okinčali. Naš arhitekt, že od početka, Fr. Pij Petrič, O.F.M. je napledel ne vem koliko jardov vencev, velika ljubiteljica grote Mrs. Klara Blaess in njena prijateljica Mrs. Težak iz Joliet so pripeljale veliko zalogo lepega svežega cvetja, tako da je bil pogled na groto res veličasten. Ob 10:30 se je iz cerkvice razvila procesija na hrib. Najprej je komisar, Very Rev. Bernard Ambrožič vse potrebno oznanil in se zahvalil vsem, ki so kaj prispevali za groto. Ti so: Mrs. Blaess iz Joliet, ki je s svojo dobro mamico prevzela vse stroške za kip Bernardke in tudi za kip Brezmadežne precej nakolektala. Potem Mr. in Mrs. Perko ter Miss Mary Simec iz Chicage, ki so prispevali po \$50.00. Mr. in Mrs. Anton Bogolin, ki sta kupila zvon. Mr. John Šimec, je doval \$10.00. Miss Mary Zore, Olyphant, Pa., altarni prt. Z rožami so nas pa oskrbeli pred vsem Mrs. Blaess in Mrs.

Težak iz Joliet. Potem Miss Erna Blaznik iz New Yorka, Mr. Drashler iz Waukegana, Mr. in Mrs. Pazdirtz iz Joliet, Mrs. Bogolin in Mrs. Medic iz Chicage.

Nato je bil blagoslov grote, obeh kipov in zvona. Izvršil ga je pisec teh vrstic. Rečeno je bilo, da mu je bila dana ta čast radi tega, ker je starosta Lemonta, kar se mu je pa "veržmagalo". Patrijarško čast v Lemontu uživa nekdo drugi. Mene zadene le v tem pomenu, ker sem izmed živčih prvi došel semkaj ter sanjal in pisal o bodoči groti, ko so drugi še tam za morjem sanjali o deveti deželi strica Sama. Med blagoslovom je ljudstvo pod vodstvom chicaške "Adrije" popevalo lepo lurško himno. Nato je bila slovesna, levitirana sv. maša, ki jo je imel naš novomašnik Rev. Vianej Trinko, govor pa P. komisar.

Ker romarji iz Waukegana, ki so prišli s svojim trukom, niso mogli čakati večerne lurške procesije, so imeli pop. ob 2. svojo pobožnost, slovesne pete litanije in bla-

goslov, kar je opravil Rev. Salezij Glavnik, O.F.M. z azistenco. Tudi njim gre posebna hvala, da tako radi prihite na naše slovesnosti, za kar vedno poskrbi Mr. Drashler. Krona slovesnosti pa je bila lurška procesija v večernem mraku. Dasi za mnoge ni bilo zgodno tako dolgo čakati, jih je vendar lepo število ostalo. Po kratkem nagovoru glasnikarja se je razvila po lepji beli poti okrog jezera procesija z lučkami. Vodil jo je Rev. John Ferlin, O.F.M. z azistenco. Chicaška "Adrija", pod vodstvom prof. Račiča, je intonirala lurško himno, množica je pritisnila. Nekaj romantičnega je bil ta prizor. Mesto ribic so odseliti lučk plesali po jezerski gladini in Ave, Ave, Ave Maria se je kot blažeči balzam razlival v skrivnostni mrak in kapal na srca. Končno je procesija zavila nazaj po hribu, v cerkev k blagoslovu. Spodaj po cesti drveči avtomobili so zmanjšali brzino, da uživajo ta prizor. Lurška procesija, ki bo poslej za vsako obletnico, bo gotovo najlepši sklep romarske sezone.

FR. JOHNOV DAN.

Da tudi on je imel svoj dan. Pa ne kot patrijarh Lemonta, ampak kot čebelar. Prav za prav je imel še dva svoja dneva. Njegovi profesionalni tovariši in tovarišice, so ga najprej počastili s tem, da so v njegovi "zeleni dolini", s katero je napovedal konkurenco Rev. Černetu, priredili svoj letni čebelarški sestanek. Bilo jih je čez sto. Za nedeljo 24. sept. pa je priredil že dobro znani "medeni piknik". A o vsem tem poročam samo kot kronist. Kajti za njegove muhe nisem prav nič navdušen. Že zato ne, ker imajo žensko komando. Če kak moški prinese glavo v njih bližino, bo precej debelejšo odnesel. Pravijo sicer, da bi bilo dobro, če bi se jaz malo zredil, da bi me lepega dne kak cunjar ne "kidnepal", a se rajši izpostavim tej nevarnosti, kot strupenim jezikom oz. rilčkom Father Johnovih muh. Preden napravim piko za letos, prisrčna hvala vsem,

ki so nam v letošnji sezoni na katerikoli način kako uslugo storili. Posebej še dobrotnikom Marije Pomagaj in našega Lurda. In med temi niso samo tisti, ki so kaj prispevali, ali v denarju, ali v blagu, temveč tudi oni, ki so nam pri raznih slovesnostih na karšenkoli način pomagali. Tako chicaško pevsko društvo "Adrija", ki se vedno rado odzove našemu vabilu. Potem vsem onim, ki so skrbeli za telesno postrežbo, bodi v romarskem domu, bodi na hribu. A tudi vsem, ki so nas počastili s svojim obiskom. Enemu smo še posebej dolžni hvale. To je Mr. Ant. Bogolinu iz Chicage, ki nam je s svojim sinom nanovo ograbil pokopališče in pobarval, da ima zdaj ta božja njivica res primerno ograjo. Bog povrni vsem!

Zdaj pa: Z Bogom za letos in: Na svidenje prihodnje leto!

Ne pojde več tako lahko.

Ko so se po vojni v Avstriji socialisti polastili položaja, so razvili močno propagando za izstop iz katoliške cerkve. V popolnem skladu seveda s svojim načelom: Vera je zasebna stvar. In z žalostjo je treba priznati, da so imeli bogato žetev. Tisoči in tisoči so obrnili hrbet svoji materi cerkvi. Vzrokov za to je bilo več. Mnogim je bila vera itak samo obleka, ki so jo z lahkoto odložili, ko je zapihal po Avstriji socialistični veter. Morda se jim je obetala kaka korist od odpada ob jaslih novih gospodarjev. Ali so se pa bali, da bi jih kot katoličane ne odrinili od jasli. Pa tako lahko je bilo storiti ta korak, zlasti na Dunaju, kjer so se socialisti po ljubi volji paševali. Kdor ni hotel sam osebno iti na pristojne mesto, da vknjiži svoj odpad, je to lahko storil po kaki drugi osebi. Oče je lahko napovedal odpad za ce-

lo družino. Sedanja izrazito katol. vlada je pa to igračkanje z vero zelo poostrila in omejila. Poslej se bo moral vsak, ki bo hotel izstopiti iz katoliške cerkve, osebno javiti na dotičnem uradu. Tam mu bodo natančno izprašali vest, kaj ga je dovedlo do tega usodnega koraka, ali res prepričanje, četudi zmotno, ali morda kaki tuji vplivi. Če ti slednji, mu izstop ne bo dovoljen. Oče ne bo mogel tega storiti v imenu svojih otrok, ako so že izpolnili štirinajsto leto. Tudi mož ne v imenu svoje žene. Sicer je pa val odpadništva bistveno upadel, odkar se je Avstrija zopet našla in obeta biti bolj temeljito katoliška kot je bila nekdanj. Celo v vojašnicah mora viseti križ, ki ga prej ni bilo. In vojaške zastave bodo nosile Marijino podobno, če se bo ukaz bivšega vojnega ministra obnesel.

DAROVI

Člani Apostolata sv. Franciška so postali:

J. Sedmak \$10, M. Grum \$1, M. Pistow \$20, R. Markel \$10.

Za lučke so poslali:

M. Tomažič 25c, J. Mika st. 50c, L. Bandi \$1, Mrs. Gorjanc 10c, Mrs. Barle \$1, M. Zager 25c, U. Koszarič 50c

Kruh sv. Antona:

L. Gregarich \$1.

Dar za Ave Marijo:

Mrs. A. Pozun \$1, F. Tursich \$2, I. Zakasek \$2, M. Repar \$1, N. N. \$25, M. G. \$10, N. N. \$10, Mrs. Malnar \$2.

Za lursko votlino:

Mr. in Mrs. J. Tomazetich \$20, U. R. \$2, J. Kalalj 50c, Mrs. Cvenk \$3.20, Miss Ahacic \$2.

Za samostan:

F. Nagode \$10, Mrs. Blaess \$25, M. Lipoglavsek \$10.

Zahvala:

F. Fink 50c.

Dar za sv. Antona:

M. Plute 50c.

Dar za cerkve:

U. Koszarič \$1.

Za dijake:

Mrs. Malnar \$2, Mary Jerala \$1.

Blago:

Mrs. Cook.

Za sv. maše so darovali:

J. Klepac \$1, F. Centa \$2, A. Yanšnik \$2, M. Tomažič \$2, H. Grčar \$1, F. Fink \$1, Mrs. Mramar \$1, Mr. Borščnik \$5, A. Hren \$2, M. Paulin \$2, N. N. \$2, M. Cenikar \$1, N. N. \$1, N. N. \$1, J. Petravcic \$2, A. Cetnickar \$1, M. Korbar \$1, J. Bucar \$1, N. N. \$3, M. Kremesec \$2, J. Kokalj \$2, M. Mlakar \$2, C. Zorman \$2, F. Nemeth \$1, Anna Muha \$2, J. Zidar \$1, J. Mika st. \$2, I. Tursich \$3, J. Dolinar \$1, M. Krizaj \$1, J. Glivar \$1, A. Simonich \$5, N. N. \$8, R. Gowp \$5, M. Urick \$1, H. Jereb \$2, M. Jokopic \$7, A. Mlakar \$1, J. Lesjak \$1, Mrs. J. Kuhel \$1, M. Zelle \$1, M. Novak \$1, J. Frank \$1, po P. Hyacint \$3.75, M. G. \$2, T. Kasič \$2, M. Stukel \$1, A. Zokal \$3, M. Trepal \$1, F. Reisen \$1, M. Bozic \$1, H. Ošaben \$1, Dz. Požek \$1, H. Omerzu \$1, Mrs. Martinčič \$2, M. Schnelar \$1.50, A. Kasteleg \$1, M. Zagar \$2, M. Prestow \$1, Paulina Sloga \$1, Mrs. Mary Barle \$5, Mrs. Gorjanc \$2, U. Koszarič \$1, C. Milost \$6, M. Klobučar \$6.

Izredna ugodnost za ljubitelje dobre knjige

"WE DO OUR PART" S TEM, DA VAM POCENI KNJIGE PRODAMO!

Na razprodaji imamo dve zbirki knjig po izredno nizki ceni

Razprodaja je v veljavi samo do preklica

Pozor! Vsled porasta jugoslovanske valute pričakujemo v kratkem podraženje vseh slovenskih knjig, ki so importirane iz stare domovine. V vašem interesu je, da se v tej razprodaji poslužite prilike in si te knjige za male novce nabavite. Tako nizke cene ne bo več!

PRVA ZBIRKA	1. "GORENJSKA", krasno ilustrirana knjiga, ki stane	\$2.00
	2. "DOLENJSKA", druga krasno ilustrirana knjiga, stane	\$1.50
	3. "CELJE", tretja krasna knjiga	.40
	4. "OD SRCA DO SRCA", lepa knjiga	.25
	5. "KAKO SI OHRANIMO LJUBO ZDRAVJE"	.25
Skupna vrednost		\$4.40

Kdor naroči tekom te razprodaje to prvo zbirko, jo dobi za samo .....

\$2.00

DRUGA ZBIRKA	1. "SPOMINSKA KNJIGA" izdana ob 40 letnici Amer. Slovenca, stane	75c
	2. "ENA BOŽJIH CVETK", roman	\$1.00
	3. "TARZAN", v slikah in povesti, druga serija	45c
	4. "OČE BUDI TVOJA VOLJA", lepa knjiga	50c
	5. "ZA DOMAČIM OGNJIŠČEM" stane	25c
	6. "ZGODBE SV. PISMA", stare zaveze	30c
Skupna vrednost		\$3.25

Kdor naroči tekom te razprodaje to drugo zbirko, jo dobi za samo .....

\$1.25

Naročniki teh knjig naj v naročilu jasno navedo, katero zbirko želijo. Po C. O. D. teh knjig ne pošiljamo ker so s pošiljanjem po poštnem povzetju prevelikj stroški. Vsak, ki želi naročiti te knjige, naj pridene v pismo denar v gotovini ali v poštnem Money Orderu ter istega pošlje na:

Knjigarna Amerikanski Slovenec

1849 West Cermak Road,

Chicago, Ill.

VESELO OZNANILO.

Se je ostalo nekaj pristnega lemonskega medu od jesenske žetve. Tem potom oznanimo vsem, ki si žele lemonskega medu, naj se takoj javijo Patru Johnu v Lemontu, P. O. 608. Med, kakor veste sami, je eno najboljših domačih zdravil. Naj bo za prehlajenje ali druge nerednosti človeškega organizma in telesa. Najstarejše zdravilo je, kar jih pozna svet, pa tudi najboljše. Stavim, da je Father John zato tako zdrav in vedre volje, pri svojih 64 letih je še vedno živahen, kakor da bi bil v tridesetih, stavim, da je to zato, ker Father John tudi sam rad uživa čebelin sad.

Phone Canal 7172-3

**PARK VIEW WET WASH
LAUNDRY CO.**
FRANK GRILL

1727-31 WEST 21st STREET, CHICAGO, ILL.

JOSEPH PERKO

2101 WEST 22nd STREET, CHICAGO, ILL.

SLOVENSKA TRGOVINA S ČEVLJI

Najboljše blago. — Čevlji za vso družino.

Za pohištvo in pogrebe

Tisti, ki ste v Clevelandu in okolici, in ki pridete v Cleveland, se lahko v vašo lastno korist poslužite pohištva iz naše prodajalne. Pir nas je pohištvo kar najbolj zanesljivo in vredno zanj danega denarja.

Glavno prodajalno imamo na
6019 St. Clair Avenue,

podružnica pa je na
15303 WATERLOO RD., CLEVELAND, OHIO

Tudi tisti, ki se obrnejo na nas za pogrebna opravila, dobijo za manjše izdatke boljše postrežbo.

A. GRDINA & SONS

Za vsa podjetja velja glavni telefon

Henderson 2088

Baragova knjiga

Jos. Gregorich,
pisatelj knjige.

Eden naših rojakov-izseljencev, navdušen delavec za Barago, ki že dve leti navdušuje mlade naše za Baragovo stvar, je spisal življenjepisno knjigo o našem vrlem apostolu in predhodniku. -- Od prve strani do zadnje je knjiga polna lepih besed in lepih dokazov o Baragovi svetosti in neumornem delovanju za zveličanje duš. Tako zanimiva knjiga ne sme mimo nas neopažena. Kdorkoli jo je bral, jo je pohvalil, ocenjevalci, ki so pregledali knjigo med natisom, so vračali rokopise z najlepšim priporočilom.

